

MCM PDF TEAM

TYPING - မိုးဝင်း

PROOF - ညီစေမင်း

DESIGN - wannar

စာဖတ်ပရိတ်သတ်များအား အစဉ်လေးစားလျက်

MCM PDF
www.mmcybermedia.com

January - 2011

တာရာမင်းဝေ ... ရွှေအတောင်ပံမှာ

ဒဏ်ရာတွေပြန်ကောင်းလာတဲ့တစ်နေ့

mmcybermedia. com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၈၂၀၇၀၇

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၇၉၈၀၇၀၇

ထုတ်ဝေသူ
ဦးမောင်မျိုး
ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

ပုံနှိပ်သူ
ဦးမောင်မျိုး
ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း
ပထမအကြိမ် - ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

ရွှေအတောင်ပံမှာ
ဒဏ်ရာတွေပြန်ကောင်းလာတဲ့တစ်နေ့

ရွှေအတောင်ပံမှာ
ဒဏ်ရာတွေပြန်ကောင်းလာတဲ့တစ်နေ့
တာရာမင်းဝေ

မာတိကာ

၁။ ကျွန်တော်နှင့် နိမိတ်ဖတ်ပညာရှင်များ

၂။ လူနှင့် ကကြီး ခခွေး

၃။ စုတ်ပြန်နေတဲ့ ဒိုင်ယာရီ

၄။ လှိုင်းဂယက် ကျကွဲသံများ

၅။ လူနှင့် မိုးတိမ်ဝတ်မှုန်များ

၆။ သတ္တမမြောက် မျက်မမြင်ပုဏ္ဏား

၇။ ဆိုကရေးတီးအရိပ်

၈။ လူနှင့် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံ

၉။ စံပယ်အတွေး

၁၀။ လူနှင့် ပုစ္ဆာအတွေး

၁၁။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် အတ္တပ္ပတ္တိ

၁၂။ လူနှင့် အဆိပ်ခိုးမျှင်

ကျွန်တော်နှင့် နိမိတ်ဖတ်ပညာရှင်များ

နိမိတ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အဘိဓာန်ထဲမှာ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မဖတ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဗေဒင်ကျမ်းတွေထဲမှာ မကြာခဏ တွေ့ဖူးပေမယ့် အဲ့ဒါကိုလည်း အမှတ်တမဲ့ပါပဲ။ ရှေ့ဖြစ်လာမယ့် အခြေအနေတရပ်အတွက် မူတည် ကောက်ယူရတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလို့ပဲ အကြမ်းဖျင်း မြင်မိပါတယ်။

ငယ်ငယ်က ကျီးသာရင် ဧည့်သည် လာမယ်ဆိုတာကို စကြားဖူးပါတယ်။ ကျီးသာနိမိတ်ပေါ့လေ။ နောက်တော့ ကြယ်ကြွေနိမိတ်၊ မြွေမြင်နိမိတ် စတာတွေကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ထပ်သိလာပါတယ်။ အဆက်အစပ်မရှိ ခုန်ကူးဖြစ်တဲ့ သဘောပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ဟိုတလောက မကောင်းတဲ့ နိမိတ် အချို့အကြောင်း ဖတ်ရပါတယ်။ “ဒွဲကြီးတွေပါလားဟ” လို့ ဖတ်ရင်း ရယ်မိပါတယ်။

ဆိုကြပါစို့။ “အဓိပ္ပာယ်မဲ့ အရူးတစ်ယောက်က ရှေ့လာရယ်ပြန်ရင်...” တဲ့။ ဘယ်လိုကြီးတုန်း...။ အရူးပါဆိုနေမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ လာရယ်ပြန်မှာလား။ ကျန်တာတွေ မှာလည်း ကန့်လန့်တိုက်တွေးစရာလေးတွေ ရှိလာပါတယ်။ အဲဒီတချို့ကို ကျွန်တော်ရေးပြပါမယ်။

၁။ သွားရင်းက ခလုတ်တိုက်ပြီး ခြေမကွဲသွားရင်...

(ဘယ်လိုလုပ် ကောင်းတော့မလဲ...။ ဘတ်စ်ကား လူကြပ်ကြပ်ပေါ်မှာ သူဘယ်လို တက်ရပ်မလဲ)

၂။ လမ်းသွားရင်း ဖိနပ်သံကြိုးပြတ်သွားရင်...

(ဖိနပ်ပြတ်တစ်ဖက်ကို ကိုင်လို့ ဘေးလူတွေ သွားမြဲရယ်ပြရင်း ဆက်လျှောက်ရမှာပေါ့)

၃။ ရထားစီးရင်း ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျရင်...

(တွေးတောင် မတွေးရဲဘူး)

၄။ ကားပေါ်စီးသွားရင်း မျက်မှန်ပြုတ်ကျသွားရင်...

(ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပြန်ရောက်ရင်တောင် ဟုတ်ရဲ့လားလို့ လက်နဲ့စမ်းကြည့်ရအုံးမယ်။
အိမ်မှားပြီး"မိန်းမရေ... လာပါဦးကွ"လို့ ခေါ်မိရင် ပိုတောင်ဆိုးဦးမယ်)

၅။ မတော်တဆ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ထိခိုက်မိရင်...

(အကြင်နာတို့၊ စေတနာတို့ အမည်တပ်ထားတဲ့ ဆေးခန်းကို သွားပြီး ပါသမျှကုန်မယ်)

၆။ တစ်နေ့လုံး လက်ခါပြတဲ့ လူနဲ့ပဲ တွေ့နေရရင်...

(ဘယ်သူ့ဆီကမှ ပိုက်ဆံချေးမရတာဘဲ ဖြစ်မယ်၊ ဘူပဲ)

၇။ ကိုယ်ဝတ်ထားတဲ့ လုံချည်က ပြန်းခနဲ ကွဲသွားရင်...

(အဟမ်း... လို့ ချောင်းဟန့်ရင်း ခပ်တည်တည်ကြီး ရှက်နေရမှာပေါ့)

၈။ သွားရင်းလာရင်း ခါးပိုက်နှိုက်ခံရရင်...

(တချို့လူတွေကို ရွာပြန်မယ်ဆိုပြီး ပိုက်ဆံလိုက်တောင်းရမယ့် ကိန်းပဲ)

၉။ မိန်းမနှစ်ယောက် လုံးထွေးသတ်ပုတ်ရင်း အဝတ်အစားမဲ့ကုန်တာမြင်ရင်...

(ဒီလူကြီးကလဲ အသာငမ်း ရပ်ကြည့်နေတာပဲလို့ သတ်မှတ်ခံရမှာပေါ့။ ရန်ပွဲအပြီးမှာ
အဲ့ဒီမိန်းမနှစ်ယောက်ကတောင် ကိုယ့်ဆီ ဦးလှည့်ပြီး ကတ်ကတ်လန်
ရန်ပြန်တွေ့နိုင်တယ်။)

၁၀။ တံခါးဘောင်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ ဆောင့်မိရင်...

(တော်တော်"ဘု"ကျတဲ့လူလို့ အပြောခံရမှာပေါ့)

၁၁။ မိန်းမက ယောက်ျားကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရန်ပြုတာကို မြင်ရင်...

(ကိုယ့်အတွက်လည်း ရင်လေးစရာ ဖြစ်နေပြီ)

၁၂။ လမ်းမှာ ကားပျက်ပြီး စက်နှိုးလို့မရတော့ရင်...

(ဘေးလူကို မျက်နှာချိုသွေးပြီး ကားတွန်းခိုင်းရမယ်...ဒါပေမယ့် အတော်ကြိုးစားရမယ်)

၁၃။ ဘတ်စ်ကား သုံးလေးစီးကြုံလျက်နဲ့ ကိုယ်က မတက်နိုင်ခဲ့ရင်...၊ ကားတွေက
ရပ်မပေးရင်...

(ကိုယ်အလေးချိန်ကို လျော့ချရတော့မယ်)

၁၄။ အပြင်ထွက်ခါနီး မိန်းမက စောစောပြန်ခဲ့ဖို့ မှာရင်...

(ငါက ဘယ်သွားအလေလိုက်ရမှာလဲလို့... ဆိုပြီး မလုံမလဲနဲ့ ရန်ဖြစ်ရပြီ...)

ကဲ... ဒါတွေက အကင်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ပြောမယ်ဆိုရင် အများကြီး ကျန်သေးတယ်။ ထားလိုက်ပါတော့... အခုလို ကျွန်တော်ရေးတာကို နိမိတ်ဖတ် ဆရာတွေကတော့ နှစ်မြို့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုလိုရေးမိတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ရှေ့အလားအလာ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မလဲ။ စာဖတ်သူကပဲ ကျွန်တော့်အတွက် နိမိတ်ဖတ်ပေးပါဦး။

လူနှင့် ကကြီး ခခွေး

(၁)

“တရားခံ မောင်ကကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်မျိုး ရှိပါတယ်”

“မင်းက မောင်ခခွေးကို သတ်တယ်ဆို...”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်း... ဝန်ခံတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝန်ခံပါတယ်”

“ဘယ်လို သတ်သလဲ”

“သူ့နောက်ကျောကို ကျွန်တော် ဓားနဲ့ ထိုးသတ်လိုက်ပါတယ်”

“တစ်ချက်တည်းနဲ့ သေသလား”

“ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ်ထိုးလို့ သူသေသွားပါတယ်”

(၂)

“တရားခံ မောင်ကကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်မျိုး ရှိပါတယ်”

“မင်း... မောင်ခခွေးကို ထပ်သတ်ပြန်ပြီဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လို သတ်သလဲ”

“သူ့လည်ပင်းကို ကြိုးနဲ့ ညှစ်ပြီး သတ်လိုက်ပါတယ်”

“သူက မရုန်းဘူးလား”

“ရုန်းပါတယ်၊ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးပြီးတော့ကို ရုန်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အပိုင်အနိုင် စီးထားပြီးပြီမို့ သူဘာမှ လုပ်လို့ မရတော့ပါဘူး။ သူသေသွားပါတယ်”

(၄)

(၃)

“မောင်ကကြီး”

“ခင်ဗျာ”

“မောင်မင်း မောင်ခွေးကို သတ်လိုက်ပြန်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်လို သတ်သလဲ”

“တုတ်နဲ့ ရိုက်သတ်ပါတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ကျောပေးပြီး ရေသောက်နေတုန်း နောက်ကနေ တုတ်နဲ့ ရိုက်သတ်လိုက်ပါတယ်”

“တစ်ချက်တည်းနဲ့ သေသလား”

“မသေပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မသေမချင်း ရိုက်သတ်လိုက်ပါတယ်”

မောင်ကကြီးနှင့် မောင်ခွေးတို့ လက်ဖက်ရည် အတူသောက်နေကြ၏ ။ သက်ပြင်း တစ်ချက်ချပြီး မောင်ခွေးက မေးသည်။

“မင်း ငါ့ကို သတ်... သတ်နေတာ မပင်ပန်းဘူးလားကွာ”

မောင်ကကြီးက ဒေါသတကြီး ပြန်ဖြေသည်။

“မပင်ပန်းဘူး။ မင်းကို သတ်ရတာ ငါ ... အရသာရှိတယ်”

မောင်ခွေးက သက်ပြင်းချ၏ ။ မောင်ကကြီးက စူးစူးစမ်းစမ်း မေးသည်။

“နေပါဦး မင်းကကော ငါ့ကို ပြန်မသတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသတ်ချင်လို့”

စုတ်ပြန်နေတဲ့ ဒိုင်ယာရီ

“ဘာဖြစ်လို့ မသတ်ချင်တာလဲ”

“မင်းက ဒီအဖြေကို အရမ်းသိချင်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ဖြေပါ့မယ်”

“အေး... ဖြေ ... မင်းက ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မသတ်တာလဲ”

မောင်ခရွေးက ခါးကျောဆန့်ရင်း “ဌား” ခနဲ သမ်းဝေ၏။ ပြီးမှ ဖြေသည်။

“ပျင်းလို့”

ထိုစကားအဆုံးမှာ မောင်ကကြီး သေဆုံးသွားလေသည်။

ဈာပနပို့ဆောင်ရန်အတွက် ကားများက မွန်းတည့် (၁၂:၀၀) တိတိတွင်း နေအိမ်မှ ထွက်ခွာမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

၁။ တစ်ရံရော အခါက ကျွန်တော်သည် ကောက်ရိုးတစ်မျှင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ရိုးပြတ်မြေထဲတွင် ဘဝကို အဝါစင်စင် ဖြတ်သန်းခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဘဝသည် အတက်အဆင်း ရစ်သမ် တစ်ခုကိုသာ တီးခတ်ခဲ့ရ၏။ လေအပွေတွင် မည်သည့် စိတ်အလျဉ်မှ မပါဘဲ ကျွန်တော်ရွှေ့ခဲ့ရသည်။ လေနှင်ရာကို ခုံလက်မှတ်မပါဘဲ ကျွန်တော် စီးနင်းလိုက်ပါရသည်။ သို့သော် အမြင့်ကြီးသို့လည်း မရောက်ပါ။ လေက ကျွန်တော့်ကို ထိုမျှဆွဲမမြှောက်။ အောက်သို့လည်း မကျပါ။ လေက ကျွန်တော့်ကို တော်တော်နှင့် ဆွဲမချ။ ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ပိုင်းတစ်စ လွင့်မျောခဲ့ရဖူးသည်။ နောက်တော့လည်း တော်ရာနေရာတခု၌ ဝပ်စင်းလဲလျောင်းကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်ရပါသည်။

“ဪ ... ငါ့လို ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ရဲ့ လွင့်ပါးမှုဟာ တစ်ပါးသူတွေ အတွက် လေညွှန်ရာ အမှတ်အသားဖြစ်ခဲ့ပြီ”

၂။ နောက်တော့ ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်တစ်ပင် ဖြစ်သွား၏။ လေကစားသော အခါ ကျွန်တော့ အရွက်တို့က စိမ်းညိုဖမ်းလျား၊ တချို့တွေ ကျွန်တော့် အရိပ် ခိုသွားကြ၏။ တချို့တွေ ကျွန်တော့်ကို ခိုလျားတွယ်တက် ပြီးတပါးသော နတ်ကို ပူဇော်ဆက်ကပ်၏။ သစ်ပင်ဆိုသည်က သစ်နေသောအပင် မဟုတ်ပါ။ ဟောင်းမြည့် ယိုယွင်းပြီး တဖြည်းဖြည်းဇရာဆီသို့ ကျွန်တော် ချိုးကပ်လာ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်ဆင်ခြင်မိသည်။ ကျွန်တော်၏ ပင်စည်ခန္ဓာသည် ဝေလီမိကွေ့ကောက်လျက် မြေဆီကို ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ် စုပ်ယူခဲ့ရသော နေ့ရက်များ၊ လေဒဏ်ကို ဒလိမ့် ကောက်ကွေး ခံခဲ့ရသော ရင်အုပ်ပြိုင်းပြိုင်းရာသီများ၊ သွားမရှိသော ရေ၏ တိုက်စားမှုတွင်

ဘဝကို အပြားလိုက် ဝပ်ချပေးခဲ့ရသော ကာလတစ်နှစ်လျား၊ ကျွန်တော် ထပ်မံစဉ်းစားမိပါသည်။

“ဪ ... ငါ့ရဲ့ ကွေ့ကောက်မှုဟာ ဒီဝန်းကျင်ရဲ့ ရေမြေသဘာဝကို ဖော်ပြနိုင်ခဲ့တာပဲ”

၃။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်သည် ဖိနပ်တစ်ရံ ဖြစ်ခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ ခြေဖဝါးများသည် အတ္တု၏ လက္ခဏာ အရေးအကြောင်းများဖြင့် သေးမျှင်လေးပင်လွန်းလေစွ။ ကျွန်တော့်ကို စီးနှင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သာမန်မျှသာ ဖြစ်ပြီး အဆီတစ်ထပ်၊ အသားတစ်ထပ် ရှိပါသည်။ မထူးခြားပါ။ စိတ်ကောက်လျှင် လေလည်တတ်ပါသည်။ ဒါကလည်း ထူးခြားသလားဆိုလျှင် မထူးခြားပါ။ ဘာမှ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် အနံ့မရသည့် ဖိနပ်တစ်ရံ ဖြစ်နေ၍လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဖြစ်တန်ခေါ့ သီအိုရီတွေက ဖြစ်ခွင့်ပေးပါဦးမည်။ နောက်တော့လည်း သဗ္ဗေသင်္ခါရာ အနိစ္စာ ဟူသော သဘောအရ ကျွန်တော်လည်း သဲကြိုးပြတ်သွားပါသည်။ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူက အင်္ဂလိပ်လို ဆဲဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို မြန်မာလို လွှင့်ပစ်ကာ (သူကတော့) အမေရိကန်စတိုင်လ်နှင့် ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ဘာမှလည်း မဟုတ်လိုက်ပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် သင်ခန်းစာ ရလိုက်ပါသည်။

“ဪ ... ပြတ်သွားတဲ့ ဖိနပ်ဟာ လမ်းပေါ်မှာနေခွင့် မရှိပါလား”

၄။ ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်တော် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာပါသည်။ ပရုံးနှစ်ဖက်ကြား ခေါင်းပေါက်ရုံ မကပဲ တင်ပါး နှစ်ခြမ်းစီမှာမှလည်း ခြေထောက် နှစ်ချောင်း ပေါက်ခဲ့ရပါသည်။ ပရုံးဆီမှ ဘယ်ညာ ဆန့်ထွက်သော လက်ဆို သောအရာ ဖြစ်လာ၏ ။ ကျွန်တော်လည်း အများသူငါတွေလို သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာကို ဆားမခပ်ဘဲ

ချိုရလေသည်။ ချစ်သူကို ကျွန်တော် ချစ်၏။ သို့သော် ချစ်သူက ထွေးလိုက်သော တံတွေးတစ်စက်ကိုတော့ အမှတ်တရ သိမ်းမထားဖြစ်ပါ။ ခွာ မရှပ်နိုင်၊ နားရွက် မထောင်နိုင်၊ အမြီးမခတ်နိုင်ဖြစ်ရသော လူ့ဘဝသည် သနားဖွယ်ရာအတိဖြစ်၏။ နေ့တိုင်းဝင်း ပူသည်။ မိုးတစ်ပွက်ပွက် ရွာသည်။ နင်းတသုန်သုန် ဝေသည်။ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာမှမဖြစ်။ ဘာဟုတ်သလဲ၊ ဘာမှမဟုတ်။ ဒါကိုပဲ ရုပ်တမျိုး စိတ်တစ်စုံ အတိပြီးကာ ကမ္ဘာလုပ်နေကြရသည်။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် ခလုတ်တိုက်မိပါသည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း ခလုတ်တိုက်မိခြင်းသည် ရိုးရာဆန်လှသော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းသည်က ကျွန်တော် သေသွားပါသည်။ သေအံ့မှူးမှူးအချိန်မှာ ကျွန်တော်သည် ညည်းတွားမိသေး၏။

“ဪ ... ငါ ခလုတ်တိုက်လဲတာဟာ နောက်လူတွေကို သတိထားလျှောက်ဖို့ အချက်ပြနိုင်တာပဲ”

၅။ သေလွန်ချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်က နှစ်ခြမ်းကွဲသွားပါသည်။ တခြမ်းက ငရဲပြည်သို့ ဆင်းပြီး တခြမ်းက နတ်ပြည်သို့ တက်၏။ ငရဲမင်းကြီးက ကျွန်တော့်တစ်ခြမ်းကို စကားပြောသည်။

“မင်းဟာ ငါ့အလုပ်ကို နှောင့်ယှက်တယ်။ သေပြီးမှသာ ငရဲကျမှာလို့ အားလုံးက ထင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ရှိဘဝမှာတင် လူတွေရဲ့ မိမိကိုယ်ကိုယ် လိပ်ပြာမလုံမှုက တစ်ဆင့် ထိုက်သင့်သလို ပေးအပ်ရတဲ့အခါ အသေးစားအက်ခတ်မှုတွေလည်း ရှိတယ်။ မင်းက လိုက်ဖျက်ဆီးတယ်။ မင်းကို အပြစ်ပေးရမယ်”

နောက်ထပ် ကျွန်တော့် တစ်ခြမ်းကိုလည်း နတ်မင်းကြီးက ပြောသည်။

“မင်းကို ငါ ချီးကျူးပါတယ်။ မင်းဟာ တတ်စွမ်းသ၍တော့ လောကအကျိုးကို ဆောင်ခဲ့တာပဲ။ မင်းကို ငါ ကောင်းချီးပေးရမယ်”

သူတို့၏ စီရင်ချက်များက ပြိုင်တူဆိုသလို ထွက်ပေါ်လာ၏။ အချင်းချင်း ကြေပျက်သလို ဖြစ်သွားကာ မူလနေရာမှာ ပြုန်းကန် ကျွန်တော် လူပြန်ဖြစ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ခလုတ်ဆန်သော ခဲလုံးကြီး တစ် လုံးကလည်း ရှိနေ၏။ ပြန်လှည့်ရမလား၊ ကျော်လွှားရမလား၊ ဆွဲယူလွှင့်ပစ်ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော် ဝေဝါးဆဲ၊ ယနေ့ထက်တိုင် ဘာမှလည်း မလုပ်ဖြစ်သေးချေ။

တခါက မြစ်ကမ်းနံဘေးက ရွာတစ်ရွာဟာ ရေလွှမ်းမိုးမှု ခံရတယ်။ ရွာသူ ရွာသားတွေက နီးစပ်ရာ ပစ္စည်းတွေကို ဆွဲယူပြီး ကသောကမျော ထွက်ပြေးကြရတယ်။ ရေလွှမ်းမိုး အားကလည်း ကောင်းလွန်းလှချည်ရဲ့။ရက်အတော်ကြာတဲ့အထိ ရေပြန် မကျဘူး။

အဲ့ဒီလိုနဲ့ပဲ ပြည့်မောက်နေတဲ့ မြစ်ရေထဲမှာ ရွှေအိုးတစ်အိုးဟာ ရေစီးအတိုင်း မျောပါနေရတော့တယ်။

“အင်း ... ငါတော့ ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်း ဆိုက်မလဲ မသိဘူး”

တွေးရင်း၊ ငေးရင်း၊ ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း သူတစ်ကိုယ်တော် စီးမျောနေတုန်း ...

(၂)

လှိုင်းဂယက် ကျက်တဲ့သံများ

(၁)

“ဝေါ ... ဝေါ”

“ရေတွေ တက်လာပြီ ပြေးကြဟေ့ ... ပြေးကြ”

“ဦးရွှေအိုး ... ဦးရွှေအိုး ... ကျွန်တော့်ကို စောင့်ပါဦး”

အသံကြားရလို့ လှည့်ကြည့်တော့မှာ သူ့နောက် မလှမ်းမကမ်းကနေ မျောပါလာတဲ့ ငွေအိုးတစ်အိုးကို တွေ့ရတယ်။ ကိုယ်ကို ဖော့ထိန်းလို့ ငွေအိုးကိုစောင့်ရင်း စကားပြော ဖော်ရပြီဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ရွှေအိုး ပျော်သွားတယ်။

သူတို့ချင်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် နီးကပ်သွားတော့ ငွေအိုးက စ မေးတယ်။

“ဦးရွှေအိုး ဘယ်သွားမှာလဲဗျ”

“ဘယ်သွားရမလဲ မသိပါဘူး ဦးငွေအိုးရယ်၊ ဒီတိုင်း မျောနေတာပါပဲ”

(၄)

“အေးဗျာ ... ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပါပဲ၊ မထူးပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ဦးရွှေအိုးနောက်က လိုက်ခဲ့မယ်”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က တစ်ရေထဲစီး တစ်ခရီးထဲ သွားတွေပဲဟာ”

ငွေအိုးဟာ ရွှေအိုးနောက်က ပါသွားတော့တယ်။ တစ်နေရာရောက်တော့...

(၃)

“ဦးရွှေအိုး ... ဟိုနောက်မှာလည်း အိုးနှစ်လုံး မျောလာတယ်ဗျာ၊ ခဏစောင့်လိုက်ရင် ကောင်းမလား”

“ဟုတ်လား ဦးငွေအိုး၊ ကောင်းတာပေါ့၊ စောင့်လိုက်မယ်လေ”

အိုးနှစ်လုံးက သူတို့အနားကို ရောက်လာတယ်။ မြေအိုးတွေပါ။ တစ်အိုးကကြီးပြီး တစ်အိုးက ငယ်တယ်။ ငယ်တဲ့အိုးက နှုတ်ခမ်းပွဲနေတယ်။ အိုးအကြီးကောင်က သူတို့ကိုယ်သူတို့ မိတ်ဆက်တယ်။

“ကျွန်တော်က ထမင်းအိုးပါ။ သူက ငါးပိအိုးပါ။ ဦးရွှေအိုး၊ ဦးငွေအိုးတို့နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါရစေ”

ဦးရွှေအိုးက ခဏ စဉ်းစားပြီး ...

“အင်းလေ လိုက်ခဲ့ပေါ့။ ဘာပဲပြောပြော ငါတို့အင်အား တောင့်သွားတာပေါ့”

သူတို့ အိုးလေးလုံးဟာ တန်းစီပြီး စီးမျောသွားကြတယ်။ တစ်ချို့ရေစီးကြမ်းတဲ့ နေရာတွေမှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ရွှေအိုးက အကြောက်အလန့် နည်းပါးစေမယ့် အားမာန်သံချပ်ကို တိုင်တယ်။ ကျန်တဲ့ အိုးတွေက ပြန် အော်တယ်။

“ဒီ ... လှိုင်းကို ဘယ်လို ဖြတ်မယ်”

“ဒီလို ဖြတ်မယ်”

“ဒီမြစ်ကို ဘယ်လိုကူးမယ်”

“ဒီလို ကူးမယ်”

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူတို့တွေ ခရီးဆက်လာကြရင်း မြစ်ကွေ့တစ်ခု အရောက်မှာတော့...

(၅)

“ဟိုနားမှာ ကြေးအိုးတစ်အိုး ဒီဘက်ကို လာနေတယ်”

နှုတ်ခမ်းပဲ ငါးပိအိုးလေးက လှမ်းပြောတာပါ။ ရွှေအိုးနဲ့ ငွေအိုးက ရှေ့ကို အာရုံစိုက်နေရလို့ လှည့်မကြည့်အားဘူး။ ဒါပေမယ့် ဝမ်းသာသွားတယ်။

“အေး ... ရွှေအိုး ငွေအိုး ရှိပြီဆိုမှတော့ ကြေးအိုး ရှိရတော့မှာပေါ့။ သူလိုက်ချင် လိုက်လာပလေ့စေ။ ငါတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်မှာ နေရာပေးလိုက်မယ်။ မောင်ထမင်းအိုးနဲ့ မောင်ငါးပိအိုက နည်းနည်း နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်။ သူကို ငါတို့ကြားထဲ ဝင်ပစေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မျောပါလာတဲ့ ကြေးအိုးဟာ သူတို့ကြားထဲမှာ နေရာပေးခြင်းခံရတယ်။ (ရွှေ+ ငွေ+ ကြေး + ထမင်း + ငါးပိ) ပေါ့လေ။

“ခုလို မျိုးတူနွယ်တူ မိတ်ဆွေကောင်းတွေနဲ့ ကြုံရတာ မင်္ဂလာပါပဲဗျာ”

ကြေးအိုးက အာလုတ်သံကြီးနဲ့ ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုတယ်။ ရွှေအိုးကလည်း သူ့ကို အားပေးစကား ပြန်ပြောမလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်က ပျံသန်းလာတဲ့ ငှက်ကလေး တစ်ကောင်ကြောင့် အာရုံပြောင်း သွားတယ်။ ငှက်ကလေးက...

(၆)

“ဟာ ... ခင်ဗျားတို့တွေ လိုက်လာကြတာကိုး။ ဟိုရှေ့နားက မြစ်ကျဉ်းကုန်းမြင့်မှာ ခင်းဗျားတို့ ရွာကလူတွေ စခန်းချနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာမှန်းသိရင် သူတို့ သိပ်ပျော်သွားကြမှာပဲ”

“ဒါဆို ငှက်ကလေးရယ်၊ တို့လာနေတဲ့အကြောင်း အပန်းမကြီးရင် သူတို့ကို သွားပြန်ပြောပေးပါလား”

“အင်း ... ဒါမျိုးက ကူညီကောင်းပါတယ်။ သွားပြန်ပြောပေးမယ်လေ”

ငှက်ကလေး ပြန်လှည့်သွားချိန်မှာ ရွှေအိုးက အားတက်ပြီး သံချပ်တိုင်တယ်။

“ဒီလိုင်း ကို ဘယ်လို ဖြတ်မယ်”

“ဒီလို ဖြတ်မယ်”

“ဒီမြစ်ကို ဘယ်လို ကူးမယ်”

“ဒီလို ကူးမယ်”

ကြေးအိုးရဲ့ အသံက သြသြကြီးမို့ နားထောင်မကောင်းဘူး။ အဲ့ဒီ အချိန်မှာပဲ နောက်ထပ် ပြဿနာက ဝင်လာတယ်။

(၇)

“နာခေါင်းထဲမှာ အနံ့အသက်က မကောင်းသလိုပဲ”

ရွှေအိုးက အဲ့ဒီလိုပြောတော့ ငွေအိုးကလည်း ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့် နာခေါင်းထဲမှာလဲ အနံ့ဆိုးကြီး ရနေတယ်”

ထမင်းအိုးက နောက်ကနေ လှမ်းပြောတယ်။

“ငါးပိအိုးက နှုတ်ခမ်းပွဲနေလို့ စကားမပီတာ။ ကြေးအိုး မဟုတ်ဘူး၊ သူက ချေးအိုးလို့ ပြောတာ။ ခု... ကျွန်တော်တို့ ကြားထဲ ရောက်တော့ မိလ္လာအိုးကြီး”

“ဟေ”

မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ရွှေအိုး ဒေါသပုန်ထပါတော့တယ်။

(၈)

ကြေးအိုးမဟုတ်တဲ့ ချေးအိုး (ခေါ်) မိလ္လာအိုးကို လှည့်ပြောပါတော့တယ်။

“မင်းက ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ကြားဝင်ရောရတာလဲ”

မိလ္လာအိုးက အသံဩဩကြီးနဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။

“ကျုပ်လည်း အိုးပဲလေဗျာ”

“ဟာ... ငါတို့က ရွှေအိုး ငွေအိုး ကွ”

“ဒီက ထမင်းအိုး၊ ငါးပိအိုးကျတော့ကော”

“ငါတို့လို ရွှေအိုး ငွေအိုးရှိရင် ထမင်းအိုး၊ ငါးပိအိုးလည်း ရှိလာမှာပေါ့ကွ။ဘာထူးလဲ”

“အဲ့ဒါဆို ကျုပ်လည်း ရှိလာမှာပေါ့ဗျ”

“မင်း ... မင်း ... ”

(၉)

အဲ့ဒါအချိန်မှာပဲ ငှက်ကလေး ပြန်ရောက်လာပြီး...

“ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်ပြီ၊ သူတို့ အကုန်လုံး ဝမ်းသာအားရထူထပ်ကြတယ်။ ခင်ဗျား တို့ကို မြစ်ကမ်းစပ်မှာ အားလုံးက စောင့်ကြိုနေကြပြီ။ မြန်မြန်သွား ...”

ငှက်ကလေး သူ့ခရီး သူဆက်သွားချိန်မှာ (ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာကို ခဏမေ့သွားပြီး) ရွှေအိုးက လက်ခမောင်းခတ် ကြုံးဝါးတယ်။

“ဒီ ... လှိုင်းကို ဘယ်လို ဖြတ်မယ်”

“ဒီလို ဖြတ်မယ်”

မိလ္လာအိုးရဲ့ အောက်ကလိအသံကြီးက ပါ... ပါလာလို့ ရွှေအိုးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး လှည့်ပြောတယ်။

“ဟေ့ကောင် မိလ္လာအိုး၊ ကျန်တဲ့သူတွေပဲ အော်ပစေ၊ မင်း ဝင် မအော်နဲ့ကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“အို ... မင်းက ရောသောဘောသော လုပ်မနေနဲ့။ ငါတိုင်တာကို မင်းဝင်ဖောက်စရာ မလိုဘူး။ ရှုပ်ပါတယ်ကွာ။ သွား ... သွား ... မင်းငါတို့ကြားကနေ ခုချက်ချင်းထွက်သွား”

“ဘယ်လိုလုပ် သွားမလဲဗျ။ ရေစီးကြောင်းက ဒီအတိုင်းကြီး သင့်နေတဲ့ဟာကို”

ဟုတ်ပါတယ်။ ရေစီးကြောင်းက သူတို့ အိုးငါးလုံးကို လက်ရှိ အစီအစဉ်အတိုင်းပဲ အရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားပါပြီ။

(၁၀)

ရွာသူရွာသားတွေက မြစ်ကမ်းစပ်မှာ သူတို့ကို စောင့်ကြိုနေကြပြီ။ သူတို့ကို မြင်တော့ လက်သီး လက်မောင်း တန်းပြီး ဝမ်းပမ်းတသာ ဟစ်ကြွေးကြတယ်။

“ဟေး ...”

မိလ္လာအိုးကလည်း အသံသြသြကြီးနဲ့ ဝမ်းသာအားရ ပြန်အော်တယ်။

“ဟေး ...”

ကျန်တဲ့အိုးတွေကတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေကြလေရဲ့။ (ဘာသံမှကို မထွက်နိုင်ဘူး) ရွှေးအိုး ငွေအိုးနောက်က မိလ္လာအိုးကြီးပါလာတာလည်း မကောင်းဘူး။

ထမင်းအိုး၊ ငါးပိအိုးရှေ့မှာ မိလ္လာအိုးကြီး ရှိနေတာ လည်းမကောင်းဘူး။ ပြည်တော်ဝင် မျက်နှာပန်း လှရမလား အောက်မေ့ပါရဲ့။ အခုတော့ အမြင်မတင့်လိုက်တာ။ “အောက်”လိုက်တာ။

သူတို့ဆီ အပြေးအလွှားလာကြတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ရတော့။

အင်း ... ခက်ပါပေါ့။ အံ့မယ်မင်း ... ခက်လှပါပေါ့။

လူနှင့် မိုးတိမ်ဝတ်မှုန်များ

နိဒါန်း

ထိုနေ့ရက် မိုက်ပါစေ။ ဘုရားသခင်သည် မျက်နှာပြုတော် မမူပါစေနှင့်။ အလင်း မပေါ်ထွန်းပါစေနှင့်။ မှောင်မိုက်၊ သေမင်းအရိပ်သည် ထိုနေ့ရက် အသရေကို ရှုတ်ချပါစေ။ မိုးတိမ်ထပ် လွှမ်းမိုးပါစေ။ မွန်းတည့်အရှိန်ဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ် ဖြစ်ပါစေ။ ထိုညည့်သည် မှောင်မိုက်၌ ပျောက်ပါစေ။ နေ့စဉ်နေ့ရက်တို့နှင့် မပေါင်းပါစေနှင့်။ လအရေအတွက်၌ မဝင်ပါစေနှင့်။ ဪ ... ထိုညည့်သည် ဆိတ်ညံ့ပါစေ။ ရွှင်လန်းသော အသံ မရှိပါစေနှင့်။ နေ့ရက် ကိုရွေး၍ ကျိန်ဆဲတတ်သောသူ၊ မိကျောင်းကို ထစေတတ်သော သူတို့သည် ထိုညည့်ကို ကျိန်ဆဲပါစေ။ ညည့်ဦးယံကြယ်တို့သည် မိုက်ပါစေ။ ထိုညည့်သည် အလင်းကို တောင့်တ၍ မရပါစေနှင့်။ နံနက်မိုးလင်းကို မမြင်ပါစေနှင့်။ အကြောင်းမူကား ငါ့အမိ၏ ဝမ်းကိုပိတ်မထား။ ဒုက္ခဆင်းရဲကို ငါမမြင်စေခြင်းငှာ မကွယ်မကာ။

ယောဘဝတ္ထု၊ ၃ : ၄ - ၉။

စိမ့်နေအောင် အေးသည်။ မျှော်ကြည့်လျှင် ဘယ်ကိုမှ ကြည်လင်စွာမမြင်ရ။ လေကလည်း အရိုးကွဲအောင်ပင် အော်သံပေး၍ တိုက်ခတ်နေသည်။ မုဆိုးသည် မီးဖိုနားမှ မခွာနိုင် ဖြစ်နေရပြီး ဆိုးဝါး ကြမ်းကြုတ်နေသော ရာသီဥတုကို အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေလေသည်။

အမဲလိုက်ခွေး သုံးကောင်ကတော့ သူတို့၏ အံစားကစားပွဲကိုပင် ဆက်ကစားနေသည်။ အံစာတုံးခေါက်သံ တရောက်ရောက်နှင့် သူတို့ သုံးကောင်စလုံး လက်ရှိ အခြေအနေကို ရှောင်ပုန်းနိုင်ရန် ကြိုးစားနေကြ၏။

ရာသီဥတု၏ အန္တရာယ်ကြောင့် ဘယ်ကိုမှ မထွက်နိုင်တော့ပဲ ဤသစ်လုံး အိမ်ကလေး အတွင်းမှာ သူတို့အားလုံး ပိတ်လှောင်မိလျက်သား ဖြစ်နေလေသည်။

၁။ မိုးသက်လေပြင်းကျသံ

“ဝေါ”

၂။ အံစာတုံးခေါက်သံများ

“ရောက်”

“ရောက် ... ရောက်”

“ရောက်...ရောက်...ရောက်”

ဤအိမ်၏ အရှင်သခင် ဖြစ်သော မုဆိုး၊ ကြက်နှစ်ကောင်၊ ဆိတ် တစ်ကောင်၊ ခိုင်းနွား တစ်ကောင်၊ (မုဆိုးက ဤအိမ်ကလေး အနီးမှာပင် တစ်နိုင်စာ လယ်ကွက် ကလေးဖြင့် သူ့အတွက် စပါးစိုက်၏။) တောလည်ရာတွင် မုဆိုးနှင့်အတူ လိုက်ရလေ့ရှိသော သူတို့ ခွေးသုံးကောင်။

အားလုံးသည် အိမ်ကလေးထဲတွင် ကော့လန်ကွေးဝပ်ရင်း ပြင်ပ ရာသီဥတုကို ငေးကြည့်နေကြရ၏ ။

“ငါတို့ အံစာကစားရအောင်”

အစာရေစာ ပြတ်လပ်စပြုလာသော အချိန်တွင် သူတို့သုံးကောင်က ဒုက္ခကို မေ့နိုင်ရန် ကြိုးစားကာ အံစာကစားပွဲကလေးတို့ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့၏ ကစားပွဲ စချိန်မှာပဲ မုဆိုးက ကြက်နှစ်ကောင်ကို သတ်စားလိုက်သည်။ ကြက်၏ နောက်ဆုံး အောင်မြည်သံနှင့် သူတို့၏ အံစာတုံး စတင်ခေါက်သံ ယှက်လိမ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။

၁။ ကြက်အော်သံ

“အွတ်”

၂။ အံစာတုံးခေါက်သံများ

“ရောက်”

“ရောက် ... ရောက်”

“ရောက်...ရောက်...ရောက်”

ရာသီဥတုက ပြန်လည်တည်ငြိမ်ခြင်း မရှိဘဲ ဆိုးရွားသည်ထက် ဆိုးရွားနေသည်ကို အံစာတုံး ငုံ့ခေါက်နေရင်းက သူတို့တွေ သိရှိခံစားနေကြရ၏။ သူတို့၏ သက်ပြင်းချသံကို အံစာတုံးခေါက်သံနှင့်ပင် ပြန်ဖုံးလွှတ်လိုက် ကြပြန်သည်။

“ရောက် ... ရောက် ... ရောက်”

မဆုံးနိုင်သော အံစာ ကစားပွဲဖြစ်၍ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် နိုင်လျက်၊ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ရှုံးနေကြသည်။ ကစားပွဲအရှိန် မြင့်စပြုချိန်မှာပင် မုဆိုးက ဆိတ်ကို သတ်စားလိုက်ပြန်၏။

“ငါတို့ ကစားပွဲ ဘယ်တော့ ပြီးမှာလဲ”

“ရာသီဥတု ပြန်ကြည်လင်တဲ့ တစ်နေ့ပေါ့”

၁။ ဆိတ်အော်သံ

“ပါး”

၂။ အံစာတုံးခေါက်သံများ

“ရောက်”

“ရောက် ... ရောက်”

“ရောက်...ရောက်...ရောက်”

“ရာသီဥတုက ပြန်ကြည်လင်ပါဦးမလားကွာ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် တစ်ကောင်က ညည်းမိတော့ နောက်တစ်ကောင်က ပြန်ဖြေသည်။

“အခု အံစာတုံးခေါက်သလိုပေါ့။ မျက်နှာပြင်က ခြောက်ဘက်ရှိတယ်။ ငါတို့ ကျချင်တဲ့အပွင့် ကျဖို့အတွက် မျှော်လင့်ချက်ဟာ ခြောက်ပုံ တစ်ပုံ ရှိတယ်”

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့ အံစာခေါက်မြဲ ဆက်ခေါက်နေလိုက်ကြသည်။

“ရောက် ... ရောက် ... ရောက် ”

ထိုစဉ်အချိန်မှာပင် ...

အံစာတုံးခေါက်သံကို ဖုံးလွှမ်းသွားသော အော်သံကြီးတစ်ခုက ပေါ်လာပြန်သည်။

သူတို့၏ အံစာကစားပွဲကလေးပင် ရောင်ရမ်းပြီး ခေတ္တရပ်သွားမိ၏။

သို့သော် အခြေအနေကို နားလည်သွားပြီးသည့်နောက် ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် သူတို့ ဆက်ခေါက်နေလိုက်ကြ၏။

မုဆိုးက ခိုင်းနွားကို သတ်စားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁။ နွားအော်သံ

“အူး”

၂။ အံစာတုံးခေါက်သံများ

“ဂျောက်”

“ဂျောက် ... ဂျောက်”

“ဂျောက်...ဂျောက်...ဂျောက်”

လိမ့်နေသော အံစာတုံးက တဖြည်းဖြည်းချင်း အရှိန်အဟုန် အားပျော့ကျလာသည်။
အံစာတုံး လိမ့်သံတစ်ချက်၏ အဆုံးမှာ ...

“နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဒီတစ်ချက်ခေါက်ကွာ”

အံစာတုံးတစ်ချက် ခေါက်၏။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဖြစ်၏။ မည်သည့်အပွင့်ကျမှန်းပင်
သူတို့မသိ။ လှည့်မကြည့်တော့ပဲ ဆိုးရွားလှသော ရာသီဥတုထဲကိုပင် သူတို့သုံးကောင်
ပြေးထွက်သွားလိုက်ကြသည်။

၁။ မိုးသက်လေပြင်းကျသံ

“ဝေါ”

၂။ အံစာတုံးခေါက်သံများ

“ဂျောက်”

“ဂျောက် ... ဂျောက်”

“ဂျောက်...ဂျောက်...ဂျောက်”

တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်ခဲသွား နိုင်လောက်အောင် အေးသော ရာသီဥတုထဲမှာပင်
သူတို့၏သွေးတွေ ပူနွေးနေကြ၏။

“ကိုယ့်ခိုင်းနွားကိုတောင်မှ သတ်စားတဲ့လူဆီမှာ ငါတို့ မနေသင့်တော့ဘူး”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ ခု ဘယ်သွားကြမလဲ”

“တစ်နေရာကိုသွားရင် ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မသွားသေးပဲ လောကကြီးရဲ့
အထူးခြားဆုံး ပြပွဲကလေးကို စောင့်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ပြပွဲ...ဟုတ်လား၊ ဘာပြပွဲလဲ”

“အခုဆိုရင် ငါတို့မုဆိုးမှာသတ်စားစရာ ဘာကောင်မှမရှိတော့ဘူး။ ဘာကောင်မှ
သတ်စားလို့ မရတော့တဲ့အတွက် သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်စားလိမ့်မယ်။ အဲဒါဟာ
လောကရဲ့ အထူးခြားဆုံး ပြပွဲလေး တစ်ခုလို့ငါယူဆတယ်။ ငါတို့ အဲဒါကို စောင့်ကြည့်
သွားကြရင် ကောင်းမယ်”

သစ်လုံးအိမ်ကလေး၏ အနီးအပါး တစ်နေရာမှာပင် ထိုပြပွဲကို ကြည့်ရှုရန် သူတို့
စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ကြသည်။

“ငါတို့ နောက်ဆုံး ခေါက်ခဲ့တဲ့ အံစာတုံးလေးက သူ့အတွက်ပဲ။ အပွင့်
ဘယ်လောက်ကျမယ် ထင်သလဲ”

လှည့်မကြည့်ခဲ့သဖြင့် မည်သူမှ မသိကြ။ နှင်းပွင့်တွေကသာ မီးပွားတွေလို
တဖွားဖွား ကျလာနေကြသည်။

လူသည် သူငှားကဲ့သို့ မိမိနေ့ရက်ကို လွန်စေသည့် တိုင်အောင် ငြိမ်ဝပ်ရသော အခွင့်ကို ပေးတော်မူ၏။ သစ်ပင်ကို ခုတ်သော်လည်း အသတ်အချည်းစည်း မရှိပဲ အတက် ပေါက်လေဦးမည်ဟု မျှော်လင့်စရာ ရှိ၏။ မြေထဲမှာ အမြစ်ဟောင်း၍ မြေပေါ်မှာ အသတ်သေသော်လည်း ရေငွေ့ကြောင့် အတက်ပေါက်၍ ပျိုးပင်ကဲ့သို့ အညွန့်တို့နှင့် ပြည့်စုံလိမ့်မည်။ လူမူကား သေ၍ ဆွေးမြေ့တတ်၏။

ယောဘဝတ္ထု။ ၁၄ : ၁၆ - ၁၈

သတ္တမမြောက် မျက်မမြင်ပုဏ္ဏား

ရွာအပြင် ဇရပ်အိုကြီး တစ်ခုထဲမှာပါ။ မျက်မမြင်ပုဏ္ဏား ခြောက်ယောက်တို့ ကြေကြေကွဲကွဲ စကားဆိုနေကြတယ်။

တစ်ယောက်က ပြောတယ်။

“အိတလီနိုင်ငံသားလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ရောဂါက ထူးထူးဆန်းဆန်းတဲ့ဗျ။ သူက နေ့ဖက်မှာ လုံးဝကန်းပြီး ညဖက်ကျမှ မြင်ရသတဲ့။ အဲဒါကိုလည်း လူတော်တော် များများက မသိကြဘူးတဲ့။ တော်တော်နဲ့ကို မသိတာ။ နောက်မှ ကောင်လေးက နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ စီစဉ်တော့ ဆေးစစ်ခံရင်း ပေါ်သွားတာတဲ့။ နိုင်ငံခြား မသွားရရင် နေပါဗျာ။ သူ့လို ညဖက်မှာ မြင်ရရင်ပဲ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါပြီ။

နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ပြောတယ်။

“တရုတ်နိုင်ငံ ရှန်စီပြည်နယ်ရဲ့ ဘုရင်ခံတစ်ယောက်ဟာဆိုရင် မျက်လုံးတစ်လုံးမှာ သူငယ်အိမ် နှစ်ခုစီတောင် ပါသတဲ့။ သူတို့များတော့ အားကျဖို့ ကောင်းလိုက်တာဗျာ”

နောက်တစ်ယောက်က ထပ်ပြောတယ်။

“အီဂျစ်သမိုင်းမှာ ဆိုရင် မျက်စေ့ကန်းနေတဲ့ သူတွေကို တပ်ရင်းကြီး နှစ်ခုတောင် ဖွဲ့ခဲ့သတဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစစ်သားတွေက ကျူပ်တို့လို စုံလုံးကန်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ဖက်ကန်းတွေတဲ့။ ကျူပ်တို့မှာတော့ဗျာ”

သူတို့ အဲဒီလို မချီတင်ကဲ ပြောနေကြရတာ အကြောင်း ရှိပါတယ်။ ဆင်တစ်ကောင်ကို သွားရောက် စမ်းသပ်ကြည့်မိရာက အစပြုပါတယ်။

သူတို့ဟာ ဒီရွာရဲ့ အနီးအပါးမှာပဲ တောင်းရမ်းစားသောက်ရတဲ့ မျက်မမြင်တွေပါ။ မွေးကတည်းက အမြင်အာရုံ ပါမလာသူတွေမို့ ဘာကိုမှ မမြင်ခဲ့ရပါဘူး။ တစ်နေ့တော့ ရွာသူကြီးရဲ့ အိမ်မှာ ဆင်တစ်ကောင် ရောက်လာ တယ်လို့ ကြားတယ်။ ရွာသူရွာသားတွေက အထူးအဆန်း အဖြစ်ပြောနေကြတာကို ကြားတော့ သူတို့လည်း စိတ်ဝင်စားတာပေါ့။

“တို့လည်း အဲဒီဆင်ကို သွားကြည့်ကြရအောင်”

“ဘယ်လို ကြည့်မှာလဲ”

“လက်နဲ့ ကိုင်ကြည့်မှာပေါ့”

ညဉ့်ဦးပိုင်း လူသူရှင်းလင်းချိန်မှာ သူတို့ဟာ ဖြောင့်ဖြူးတဲ့ ရွာအဝင်လမ်းအတိုင်း တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ချီတံပြီး သူကြီးအိမ်ဆီ သွားကြတယ်။ သူတို့ ဆင်ကို

စမ်းသပ်ကိုင်တွယ်ကြည့်ချင်ကြောင်း ပြောဆို ခွင့် တောင်းတယ်။ သူကြီးကလည်း သဘောကောင်းသူဆိုတော့ ...။

“အေး ... အေး ကိုင်ကြည့်ကြပေါ့ကွာ၊ ဒီဆင်ကြီးက ယဉ်ပါတယ်”

သူတို့တွေ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဆင်ကြီးကို ကိုင်တွယ် စမ်းသပ်ကြပါတယ်။ နောက်တော့ သူတို့တွေ စုပေါင်းနေထိုင်တဲ့ ဇရပ်အိုကြီးဆီ ပီတိကိုယ်စီဖြင့် ပြန်လာကြပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာမှ ပြဿနာက စတော့တာပဲ။

ဆင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို စမ်းမိတဲ့သူက ဆင်ဆိုတာ “အုတ်တံတိုင်း” နဲ့တူတယ်လို့ ပြောတယ်။ နှာမောင်းကို စမ်းမိတဲ့သူက ဆင်ဆိုတာ “မြွေ”နဲ့ တူတယ်လို့ ပြောပြီး အမြီးကို စမ်းမိသူက ဆင်ဆိုတာ “ကြိုး” အတိုင်း ပဲလို့ ဆိုတယ်။

နှာရွက်ကို စမ်းမိသူက ဆင်ဆိုတာ “ယပ်တောင်”နဲ့ တူတယ်တဲ့။ အစွယ်ကို စမ်းမိသူကကျတော့ “လှံ”ဆိုပြန်ရော။ ခြေထောက်ကို စမ်းမိသူက ဆင်ဆိုတာ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ပါပဲ။ သစ်ပင် ပင်စည်နဲ့ တကယ်တူသတဲ့။ သူတို့တွေ အယူအဆ ကွဲပြားကြတော့တယ်။

ပထမတော့ ငြင်းကြခုံကြနဲ့ပေါ့။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ... သေသေချာချာ မမြင်ပဲ မပြောနဲ့”

“မင်းကကော မြင်လို့လား”

“ငါက လက်နဲ့ အဝီအပြင်စမ်းလာတာ”

“ငါလည်း အဝီအပြင်စမ်းလာတာပဲ”

နောက်တော့ အမြော်အမြင်ရှိတဲ့ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်က ဆိုတယ်။

“ငြင်းမနေကြပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်နဲ့နီးတဲ့နေရာ ကိုယ်စမ်းလာပြီး အခုတော့ ဆင်ဆိုတာ ဘာပုံပေါက်နေသလဲတောင် မသိတော့ဘူး။ ဘယ်သူကမှလည်း အပိုင်အနိုင် ပြောနိုင်စွမ်းမရှိဘူး။ တိတ်ကြတော့”

သူ့စကားအဆုံးမှာ အားလုံးငြိမ်သွားတယ်။ သူတို့တွေ စိတ်ကူးနဲ့ ဆင်ကို ပုံဖော် ကြည့်မိတယ်။ (ဆင်= ယပ်တောင် + မြွေ + ကြိုး + အုတ်တံတိုင်း + သစ်ပင် , ပင်စည် + လှံ) ဖြစ်သွားကြတယ်။ နောက်တော့ လည်း သူတို့ဘဝကို သူတို့ ဝမ်းနည်းစကားကို ခုနကလို (ရှေ့ပိုင်းမှာ တင်ပြခဲ့သလို) ပြောဆိုနေကြတော့တာပဲ။

အဲ့ဒါအချိန်မှာပဲ

...

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဒီဇရပ်မှာ တညတာ တည်းခိုခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ ကျွန်တော်ဟာ လှည့်လည် တောင်းစားနေရတဲ့ မျက်မမြင် ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ပါ”

“ဟာ ... လာပါ၊ လာပါ၊ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ခင်းဗျားနဲ့ ဘဝတူတွေပါပဲ”

သူတို့ အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကြပါတယ်။ သတ္တမမြောက် မျက်မမြင်ပုဏ္ဏားဟာ နယ်စုံ လှည့်လာပြီး အကြားအမြင် ပြည့်စုံသူဖြစ်လို့ သူတို့ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး စကားဆိုနိုင်ပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့တွေ ဘာမှ အားငယ်စရာ မရှိပါဘူးဗျာ။”ဆာ” ဘွဲ့ ရခဲ့တဲ့ ဖရန်စစ်ဂျိုးဇက်ကင်းဘဲလ် ဆိုတဲ့ တောင်တက်သမားဟာ မျက်မမြင်ဗျ”

ဆိုကာရေးတီး အရိပ်

“သူက အရမ်းတော်လို့ ဖြစ်မှာပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သာမန်လူတွေပါ။ ဆင်ကြီး တစ်ကောင်လုံး သွားစမ်းကြည့်တာတောင် ဘာပုံပေါက် သလဲ ဆိုတာ ခုထိ မသိကွဲ့ဘူး”

“ဘယ်ဆင်လဲ၊ ဒီရွာသူကြီးအိမ်က ဆင်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား သိလို့လား”

“သိတယ်လေ ... ကျုပ်တောင် စမ်းကြည့်ခဲ့သေးတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ကျန်တဲ့ မျက်မမြင် ပုဏ္ဏား ခြောက်ယောက် နားရွက် ထောင်သွားတယ်။ ဗဟုသုတများပုံရတဲ့ အဲ့ဒီ သတ္တမမြောက် ပုဏ္ဏားကို အမောတကော ဝိုင်းမေးမိကြတယ်။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဆင်က ဘာနဲ့ တူသလဲဗျ”

“ဆင်ဆိုတာ ငှက်ပျောသီးနဲ့ တူတယ်ဗျ”

“ဗျာ”

“ဆင်ဆိုတာငှက်ပျောသီးနဲ့တူတယ်လို့”

မျက်မမြင် ပုဏ္ဏား (၆) ယောက် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကြပါတယ်။ သက်ပြင်းကြီးတွေ မှုတ်ထုတ်ပြီး မှတ်ချက်တစ်ခုကိုလည်း ပြိုင်တူ ချကြတယ်။

“အော် လက်စသတ်တော့ အဲ့ဒီဆင်က ‘ ‘ အထီး ‘ ‘ ကြီးကိုး”

သူက ဖိနပ်မစီး။ ရာသီဥတုဒဏ် ခံနိုင်သော ဝတ်ရုံတစ်ထည်ရှိလျှင် သူ့အတွက် ပြည့်စုံသည်။ တစ်နေ့မှာ လူသူရှုပ်ထွေးသော ဈေးထဲသို့ သူရောက်သွား၏ ။ လမ်းဘေးမှာ ချရောင်းသော ပစ္စည်းများကို သူ စူးစူးစမ်းစမ်း လိုက် ကြည့်နေမိသည်။ သူက မသိသော်လည်း သူ့ကို သိထားပုံရသည့် လူငယ်လေး တစ်ယောက်က လာမေးသည်။

“ဆရာကြီး ဘာပစ္စည်းကို ရှာနေတာလဲ”

“ဘာပစ္စည်းကိုမှ မရှာပါဘူးကွယ်။ လူတွေ အတွက် အမှန်တကယ်လည်း မလိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက်များ များနေပြီလဲလို့ လိုက်ကြည့်တာပါ”

တစ်ခါက သူ့ထံသို့ ကျောင်းတော်သားတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“ဆရာကြီး ကျွန်တော် ပညာလိုချင်လို့ပါ”

“လာ ... လိုက်ခဲ့”

မြစ်ကမ်းပါး တစ်ခုသို့ သူတို့ ရောက်သွားကြသည်။ သူက ထိုကျောင်းသားလေးကို ရေထဲ တွန်းချလိုက်၏။ ရေမကူးတတ်သော ကျောင်းတော်သား ကလေးမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်။ သူ ပြန်ဆယ်ပေးခဲ့ပါသည်။ စကား တစ်ခွန်းကိုတော့ မေးရ၏။

“မင်း ... ရေထဲနစ်တုန်းက ဘာကို အတောင့်တဆုံးလဲ”

“လေ”

“အေး ... ရေနစ်တဲ့ အချိန်မှာ လေကို တောင့်တသလိုမျိုး ပညာကို မင်း တောင်းတရင် မင်း ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်ရမယ်”

“ဆရာကြီး ... ကျွန်တော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်နေမိပြီ”

“ဟုတ်လား ဘယ်အချိန်က ချစ်သွားတာလဲ”

“မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိတာပါပဲ၊ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ”

“နောက်တစ်ခေါက် သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်လိုက်”

“ဗျာ”

“နောက်တစ်ခေါက် သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်လိုက်လို့”

လူငယ်လေးက နားမလည်ပဲ ခေါင်းကုတ်၍ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူက နောက်တစ်ခါ ရွေးချယ်ခွင့် ပေးလိုက်သည့် သဘောဖြစ်၏။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သေချာစေရန် ဖြစ်သည်။

သူက ပညာရှိကြီး ဆိုကရေးတီးကို အားကျသည်။ ဆိုကရေးတီးလို ဖြစ်ချင်သည်။ သူ့ထံသို့ မေးခွန်းတွေ တက်လာလေသည်။

ပညာရှိကြီးခင်ဗျား ...။ ကျွန်တော့် နံဘေး အလုပ်စားပွဲက လူဟာ အင်မတန် လေချွန်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် အလွန်စိတ်ပင်ပန်းရပါတယ်။ သူ လေချွန်တဲ့ တေးသွားတွေဟာ ကျွန်တော် အလွတ်ရထားတဲ့ သီချင်းတေးသွား ဖြစ်နေလို့ပါ။ သူက လေချွန်ရင် ကျွန်တော်က အဲဒီသီချင်းကို စိတ်ထဲကနေ လိုက်ဆိုနေမိပါတယ်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ စိတ်ထဲက လိုက်ဆိုနေမိတဲ့ သီချင်းတွေ မနည်းပါဘူး။ လူလည်း ကြာရင် ဒုက္ခရောက်ရ ပါတော့မယ်။ ဒီပြဿနာကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းရရင် ကောင်းမလဲခင်ဗျား။

ပညာရှိကြီးခင်ဗျား ... ကျွန်တော် ငှက်ကုလားအုတ်တစ်ကောင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့က အစာစားရင် ခြေတစ်ဖက်မြှောက်ထားပြီး စားကြပါတယ်။ နှစ်ဖက်လုံး မြှောက်ရင်တော့ လဲသွားမှာပေါ့လေ။ ကျွန်တော် သိချင်တာ က ရိုးရိုးလေးပါ။ လူတွေကတော့ အစာစားရင် ဘာဖြစ်လို့ ခြေတစ်ဖက် မမြှောက်တာလဲ။

ပညာရှိကြီးခင်ဗျား ... ကျွန်တော့် ဘကြီးဟာ အင်မတန် ဂွကျပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရင် ‘ရှယ်’ ကိုမှ မှာသောက်ပါတယ်။ စားပွဲထိုးက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ဖွန်းလေးတပ်ပြီး လာချပေးလို့ ရှိရင်အကြာကြီး ဖွေပါတယ်။ ပြီး အဲဒီဖွန်းနဲ့ပဲ ခပ် ခပ်သောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်မရှည်ပါ။ ရှက်စရာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ဘကြီးရဲ့ အဲဒီအကျင့်ပျောက်သွားအောင် ဘယ်လို လုပ်ရပါမလဲ။

ပညာရှိကြီးခင်ဗျား ... ရထားဘူတာတစ်ခုမှာ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီလူကို ကျွန်တော် တစ်နေရာမှာ မြင့်ခွဲဖူးပါတယ်။ သေသေချာချာကို မြင်ခွဲဖူးတယ်လို့ မှတ်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်နေရာမှာ မြင်ဘူးတာလဲ ဆိုတာကို မမှတ်မိပါဘူး။ ဘယ်လို စဉ်းစားစဉ်းစား မမှတ်မိပါဘူး။ ကျွန်တော် အသည်းအသန် စဉ်းစားတယ်။ မမှတ်မိပါဘူး။ အဲဒါအကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြောလွန်းတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ကို ဆွေမျိုးတွေက စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေးရုံကို

ပို့လိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ရူးနေတာ ဟုတ် မဟုတ် ဖြေကြားပေးပါခင်ဗျာ။

ပညာရှိကြီးခင်ဗျား ... ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာ သူတော်စင်တစ်ယောက်လို ဖြူစင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ အားလုံးကလည်း သူ့ကို လေးစားကြပါတယ်။ သူ့မှာ အပူအပင်လည်း မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ သောက်စား မူးယစ်လာပါတယ်။ ကောင်းတာတွေ သူလုပ်ခဲ့တယ်။ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါ မကောင်းတာ လုပ်ကြည့်ရင်ကော ဖြစ်မလားလို့ သူ သိချင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် အရက်သောက်တာတဲ့။ သူ့စိတ်ကူးကို ဘယ်လို သုံးသပ် ရမှာလဲခင်ဗျာ။

ပညာရှိကြီးခင်ဗျား...ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းက ကောင်မလေး တစ်ယောက် အကြောင်း ပြောချင်တာပါ။ ဒီလိုပါ။ တစ်နေ့ ကင်တင်းမှာ သူက လက်ဖက်ရည် သောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် နှပ်ချေး ကလော်တာကို ကြည့်ပြီး သူ အန်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ သူ အအေးသောက်နေတုန်း အဲဒီဆိုင်ကို ကျွန်တော် ရောက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် နဖာချေး ကလော်တာကို ကြည့်ပြီး သူ အန်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ သူက ပြောင်းဖူးစားရင်း အိမ်သာထဲက ထွက်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး သူ အန်ပါတယ်။ နောက်ကျတော့ ကျွန်တော့်ကို ဒီအတိုင်းတွေနေရင်လည်း အန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲခင်ဗျာ။

ပညာရှိကြီးရှင့် ... ဘတ်(စ)ကားစီးရင်း လူတစ်ယောက်က ကျွန်မကို မှတ်တိုင်တစ်ခု မေးပါတယ်။ ကျွန်မက ‘သိတယ် .. သိတယ်’ ကျွန်မဆင်းမယ့် မှတ်တိုင် မရောက်ခင် နှစ်မှတ်တိုင်အလိုမှာ ဆင်းလိုက်လို့ ပြောပါ တယ်။ အားလုံးက ကျွန်မကို ဝိုင်းဟားကြပါတယ်။ ဟာသ လုပ်ကြပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲရှင့်။ အဲဒီမှတ်တိုင်ရောက်ရင် ကျွန်မ သူ့ကို ပြောလိုက်မှာပေါ့။ ကျွန်မက ကားပေါ်ရှိနေဦးမယ့် ကိစ္စပဲ။ ဒါ ... ရယ်စရာ ဟုတ်လို့လားရှင်။

ထိုမေးခွန်းများကို ကြားရပြီးတဲ့နောက် ... “ငါ ဆိုကရေးတီး ဖြစ်ပြီ” ဟု ကြွေးကြော်ကာ ဆိုကရေးတီး၏ လက်သုံးစကားကို ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား ပြောလိုက်၏။

“တကယ်တမ်း ငါသိတာက ငါဘာကိုမှ မသိဘူးဆိုတာပဲ” ။ ။

လူနှင့် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံ

၁။အားကစားဈေးပွဲတော်

ကျယ်ပြန့် ညီညာသည်နှင့်အမျှ လေတွေ တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသော လွင်ပြင်ကြီး တစ်ခုထဲမှာ ဖြစ်၏။ ရွက်ဖျင်တဲများထိုးကာ တစ်တရီဖွင့်လှစ်ထားသော ဈေးဆိုင်ခန်းများ ရှိနေ၏။ လာရောက်ဝယ်ယူ အားပေးသူ ပရိသတ်ကလည်း တိုးတိုးဝေ့ဝေ့ဖြင့် စည်ကားနေသည်။ လှပစိုပြည်သော ပွဲတော် ဝတ်ရုံများနှင့် လူအားလုံးကလည်း ပျော်ရွှင် နေကြပုံရသည်။ ဈေးဆိုင်ခန်းများတွင် ရောင်းချသည်က အားကစားပစ္စည်းများသာ ဖြစ်၏။ ရှေးခေတ် အားကစားပစ္စည်းများမှအစ ခေတ်လွန် အားကစားပစ္စည်းများအထိ တခမ်းတနား ရောင်းချကြသည်။

ထိုပွဲတော်သို့ လာရောက် ဝယ်ယူသူများ ထဲတွင် ‘လူ’တစ်ယောက်လည်း ပါဝင်လေသည်။ လူတွေ ကြားထဲမှာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မထူးခြားလှပါ။ သို့သော် ...

၂။အစိမ်းရောင်ခါးပတ်

ထိုသူက ကရာတေးပစ္စည်း အရောင်း ဆိုင်တစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။ ဆိုင်အတွင်း ပတ်ပတ်လည်တွင် ကမ္ဘာကျော် ကရာတေး သမားကြီးများ၏ ဓာတ်ပုံများ၊ ပန်းချီကားများကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ နှစ်ဆယ်ရာစုဆန်းစ နှစ်များတွင် ဂျပန်နိုင်ငံ `ရှုကျူကျွန်း' မှ တစ်ဆင့် ဂျပန်နိုင်ငံ အနှံ့အပြား၊ ထို့နောက် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အနှံ့အပြားသို့ ကရာတေးပညာ ပျံ့နှံ့သွားပုံကိုလည်း မြေပုံဆွဲ၍ သမိုင်းနှင့်တကွ ရှင်းလင်းဖော်ပြထားသည်။

ကရာတေးပညာနှင့် ပတ်သက်သော ပစ္စည်း မျိုးစုံကိုလည်း စီရီခင်းကျင်း ထားသည်။ ထိုလူက အမျိုးမျိုးလှည့်ပတ် ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သူက ချိုသာစွာ မေးခွန်းစကား ဆိုသည်။

“ကြည့်ပါ၊ ကြည့်ပါ၊ ဘာပစ္စည်းများ အလိုရှိပါသလဲ”

“ကျွန်တော် ခါးပတ်လိုချင်တယ်”

“ဘာအရောင်လဲ”

“အစိမ်းရောင်ပါ”

“အော် ရှိပါတယ်၊ ဒါထက် မိတ်ဆွေက ခုမှ ကရာတေး စ၊ ကစားတာလား”

“ဘယ်ကလာ၊ ကျုပ်က ကရာတေးမှာ ဆရာအဖြစ်အောင်ပြီးသားပါ”

“ဟင် ... ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ အစိမ်းရောင်ကြီး ဝယ်မှာလဲ”

“ဟဲဟဲ ... ကျွန်တော့်ကို လူတွေက သင်တန်းသားအဆင့်လို့ထင်အောင် လှည့်ဖျားနိုင်ရင် ကျွန်တော့်ဘက်က အသာစီးရတာပေါ့ဗျာ”

ထိုလူအပြုံးနှင့် ထိုလူစကားကို ဆိုင်ရှင်က တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရလေသည်။

၃။ပန်းကန်ပြားပျံ

နောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ထိုသူ ရပ်လိုက်၏။ ဆိုင်ကို အကဲခတ်ရင်း ဝမ်းသာ ပျော်မြူးသွားသလို လေတစ်ချက်ကိုလည်း ချွန်လိုက်သေး၏။

“အိုး ... သံပြားဝိုင်း အရောင်းဆိုင်ပါလား”

ဆိုင်ထဲသလို လှည့်ပတ် ဝင်ရောက် ကြည့်ရှု၏။ ထူးထူးခြားခြား ဆိုင်အလယ်ခေါင်တွင် ရှေးဟောင်းပန်းအိုးများ ရှိနေသည်။ ပန်းအိုးများတွင် သံပြားဝိုင်း ပစ်ကစားနေပုံများကို သရုပ်ဖော်ထားသည်။ ထိုလူက ကျေကျေ နပ်နပ် ကြည့်ရှုရင်း `ဟိုးမား' ၏ ကဗျာတစ်ပိုဒ်ကို နှုတ်မှ ရင့်ကျူးလိုက်သေး၏။ ထိုလင်္ကာပိုဒ်ကလည်း သံပြားဝိုင်းပစ် ကစားပွဲများ အကြောင်းကို ဖွဲ့နွဲ့ထားခြင်းဖြစ်၏။

ဆိုင်ရှင်က နံဘေးမှ လက်ပိုက်ကြည့်ရှုနေရာမှ မျက်နှာပြုံးယောင်သန်းလာပြီး ...

“လူကြီးမင်းက အလာကြီးပဲ ကဲ ... ပြောဗျာ ဘာအလိုရှိသလဲ”

“သံပြားဝိုင်းပဲ လိုချင်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ...”

“ဒါပေမယ့် ... ဘာဖြစ်သလဲ”

“ထမင်းပန်းကန်နဲ့ တော်တော်တူတဲ့ သံပြားဝိုင်း ဖြစ်ရမယ်”

“အိုး ... ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

“အော် ... သံပြားဝိုင်းတစ်ခုက နှစ်ကီလိုဂရမ် အလေးချိန်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ စားသောက်ပွဲတွေမှာ ထမင်းစားရင်း အချင်းများကြတဲ့အခါ ကျွန်တော်က ပန်းကန်ပြားနဲ့ ပစ်လွှတ်ကာကွယ်ပြီး ရင်ဆိုင်လို့ ရတာပေါ့”

“အလို ... ခင်ဗျားက လူထူးလူဆန်းပါလား၊ ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ရောင်းလိုက်ပါ့မယ်”

၄။ ဂိုးဖမ်းမျက်နှာဖုံး

ထိုလူ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုသည့် နောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်က လွင်ပြင်ထဲမှာ ရွက်ဖျင်တဲနှင့် ရှိလင့်ကစား ရေခဲမှုန့်များ ဝေ့သီအုံဆိုင်းနေသလို ခံစားရ၏။ ထိုလူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ရေရွတ်သည်။

“အော် ... ဟော်ကီကစားပစ္စည်း ရောင်းတဲ့ဆိုင်ပါလား”

ရေခဲပြင်တွင် ကစားရသော ဟော်ကီပစ္စည်းများ ရောင်းချရာဆိုင်ဖြစ်၏။ ဆိုင်ထဲသို့ပင် မဝင်တော့ဘဲ ဆိုင်အပြင်မှ လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ကာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မျက်နှာဖုံး ရှိလား”

“ဂိုးသမားစွပ်တဲ့ မျက်နှာဖုံးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပဲရှိတာပဲ”

“ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျူပ်ကို တစ်ခုရောင်းဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ နောင်ကြီးက ဟော်ကီဂိုးသမား ထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျူပ်အတွက် သက်သက် အသုံးလိုလို့ပါ”

“ဗျာ ... ဒီမျက်နှာဖုံးကြီးက”

“ဟုတ်တယ် ... ဟော်ကီဘောဟာ တစ်နာရီကို ကီလိုမီတာ ၁၆၀ နှုန်းနဲ့ ဂိုးပေါက်ထဲ ဝင်လေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဟော်ကီရိုက်ချက်တွေကလည်း ပြင်းတယ်။ အဲဒီ ဟောကီဘောကို ကာကွယ်နိုင်ဖို့၊ ဟော်ကီ တုတ်တံ တွေနဲ့ ရိုက်မိရင် မနာကျင်ဖို့ ဒီမျက်နှာဖုံးကို စွပ်ရတာ ခင်းဗျားအသိပဲလေ။ ကျူပ်လည်း တချို့လူတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ သူတို့ ကိုင်ပေါက်လာမယ့် စကားလုံးကြီးတွေနဲ့ သူတို့ဆီက လွင့်စင်ကျွတ်ထွက်လာမယ့် တံတွေးစက်ကြီး တွေကို ကာကွယ်ဖို့ ဒီမျက်နှာဖုံးကို ဝယ်တာပါ”

ထိုလူ လှည့်ထွက်သွားပြီးချိန် အထိ ဆိုင်ရှင်က ဘာမှ နားမလည်လိုက်ချေ။

၅။ လူစီးပိုလို

ပိုလိုဆိုင် တစ်ဆိုင် အတွင်းသို့ ဝင်ကာ ဘောလုံးရိုက်တံများကို ထိုလူက စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုလေ၏။ ထူးထူးခြားခြား ထိုဆိုင်ထဲတွင် ထွားကျိုင်းလှပသော မြင်းကြီးများကလည်း ရှိနေသည်။ ထိုလူကို မြင်မြင်ချင်းမှာပင်လျှင် မြင်းကြီးများက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ပတတ်ရပ်ကြ၊ ဟိသံပေးကြ၏။

ထိုလူကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမထား။ အချိန်အတော်ကြာ ရွေးချယ်ပြီးမှ သူ့စိတ်ကြိုက်တွေသော ဘောလုံးရိုက်တံကို ဝယ်ယူသွား၏။ ငွေရှင်းသောအခါ ငွေကိုပင် ချက်ချင်း မယူအားပဲ ဆိုင်ရှင်က ထိုသူ့မျက်နှာကို တွေ့ ဝေစွာ ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့် မျက်နှာကို ဘာငေးကြည့်နေတာလဲ”

“အော် ... ခင်ဗျားရွေးတဲ့ ဘောလုံးရိုက်တံကို ကြည့်ပြီး ခင်ဗျားဘယ်လိုမြင်းမျိုး စီးမှာလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာ”

“မြင်းစီးပြီး ပိုလိုကစားမှာလို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ”

“ဟင် ... ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘာကိုစီးမှာလဲ”

“လူကိုပေါ့ဗျ၊ လူကို”

“ဗျာ ... လူကို ဟုတ်လား”

ဟုတ်တယ်၊ မြင်းစီးပြီး ပိုလိုကစားတဲ့နည်းတွေ အေဒီတစ်ရာစုမှာ ပါရှားတွေက စတင်ခဲ့တယ်လို့ သမိုင်းရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်ကလူကိုစီးပြီး ပိုလိုကစားမှာ။ တစ်နေ့မှာ ကျုပ်လည်း သမိုင်းဝင်လာမှာပဲ”

ထို့နောက် တစ္ဆေသရဲ တစ်ကောင်လို ရယ်မောကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

၆။ အနီရောင်ပဝါ

ရွက်ဖျင်တဲ တစ်ခုအတွင်းမှာတော့ နှာတရှူးရှူးမှုတ်နေသော နွားရိုင်းကြီးများကို တွေ့ရလေသည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ရှေးခေတ် စပိန်နွားရိုင်းမျိုးဆက်စစ်စစ်များ ဖြစ်ကြ၏။ ဆိုင်ရှေ့မှာ ထိုသူရပ်လိုက်တော့ နွား များက ခွာရုပ်ကြ၏။

“လူကြီးမင်းက နွားရိုင်းဝယ်ချင်လို့လား”

ဆိုင်ရှင်၏ အမေးကို ထိုလူက အေးတိအေးစက် ပြန်ဖြေ၏။

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်...”

“ဒီနွားတွေကို ရန်စတဲ့ ပုဝါနီစကို ဝယ်ချင်လို့”

“ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်။ ဒါထက် လူကြီးမင်းက ဘယ်နေရာမှာ အသုံးချမလို့လဲ”

“လူတချို့ကို ရန်စမလို့ပေါ့ဗျာ”

“အို ... မဟုတ်တာ”

ထိုသူက ဘာမှ ပြန်မပြော။ ပုဝါနီစအတွက် ငွေချေပေးပြီး ကောက်ကျစ်သော အပြုံးနှင့်လှည့် ထွက်သွားလေသည်။

၇။ရောမလက်အိတ်

ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကလည်း ရွက်ဖျင်တဲ့ အတွင်းမှာ ကြိုးဝိုင်းစင်ကြီးဖွဲ့ကာ လက်ဝှေ့ ပစ္စည်းများကို ရောင်းချနေသည်။ ဆိုင်ရှင် အဘိုးအိုက ထိုသူကို မြင်မြင်ချင်း အန္တရာယ် အငွေအသက်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ သို့သော် ပြုံးချို သောမျက်နှာနှင့် ထိုလူကို စကားလမ်းဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ဘာလိုချင်လို့လဲ ကွဲ့”

“လက်အိတ်”

“ဒီဆိုင်က လက်ဝှေ့ထိုးတဲ့ လက်အိတ်ကိုပဲ ရောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကလည်း လက်ဝှေ့ထိုးဖို့ လက်အိတ်ကိုပဲ ဝယ်တာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ စိတ်တိုင်းကျတာကို ရွေး”

“အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျားပဲ ရှာပေးပေတော့။ ကျုပ် ရောမလက်အိတ်ကိုပဲ လိုချင်တယ်”

“ဟင် ... ရောမလက်အိတ်ဆိုတာက အိတ်ထဲမှာ အလေးတွေထည့်ထားတာ။ တစ်ဖက်သားကို အရမ်းထိခိုက်နာကျင်စေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟဲဟဲ ... ကျုပ်ကလည်း အဲဒါမျိုးပဲ လိုချင်တာ”

“အေးလေ ဝယ်ချင်ရင်လည်း ရောင်းရတာပေါ့ကွာ”

ထိုသူက တက်ကြွစွာ လူရိုင်းတစ်ယောက်လို အောင်ဟစ်လိုက်လေ၏။

၈။တစ်မိနစ်အနိုင်အရှုံး

ဆူဖြိုးလှသော ဆူမှိန်ပမ်းသမားကြီး၏ အရှေ့မှာပင်လျှင် ထိုလူက ထိမထင်သောဟန်နှင့် ရပ်နေသည်။

“မင်းက ဘာဝယ်ချင်တာလဲ။ ငါတို့ဆီမှာ ခါးစည်းခါးပတ်ပြားပဲ ရောင်းတယ်”

“ကျုပ်က ဘာလို့ အဲဒါကို ဝယ်ရမှာလဲ။ ကျုပ်ဝယ်ချင်တာက တခြား။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ဆီမှာပဲ...”

“ဘာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ ဆူမှိန်ပမ်းသတ်ပွဲတွေဟာ တစ်မိနစ်လောက် အချိန်အတွင်းမှာပဲ အနိုင်အရှုံးပေါ်ပြီး ပွဲသိမ်းသွားတယ် မဟုတ်လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်။ တို့ပြိုင်ပွဲတွေရဲ့ သဘာဝက အဲဒီ အတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်က `တစ်မိနစ်အတွင်းမှာ အနိုင်အရှုံးပေါ်တတ်တဲ့ သဘာဝ’ ကိုပဲ ဝယ်ချင်တာ၊ ရောင်းပါ။ ကျုပ်က အနိုင်အရှုံးကို တစ်မိနစ်အတွင်း သိချင်တဲ့သူ”

“မင်းက လူထူးလူဆန်းပဲ၊ ကဲ ... ရော့ ... ရောင်းတယ်ကွာ”

ထိုလူနှင့် ဆူမိုနပမ်း သမားကြီးများ အပေးအယူ တည့်သွားလေသည်။

၉။အသက်ကယ်ကွင်း

နောက်ဆုံး ထိုလူရပ်သည့် ရွက်ဖျင်တဲအတွင်းမှာ ဝါးလုံးပေါင်းများစွာ ဝါးရုံကြီးသဖွယ် ယုတ်ဖြာနေသည်။ ထိုလူက ဝါးရုံတောထဲဝင်ကာ ...။

“ကျုပ် ဝါးလုံးထောက်ခုံသမား မဟုတ်ဘူး။ ဝါးလုံး မဝယ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် `တွင်း’ ဝယ်ချင်တယ်”

ဆိုင်ရှင်လူငယ်က သူ့ကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ကြည့်၏ ။ `ရပါတယ်’ ဟု ဆိုရင်း ...။

“ဘာဖြစ်လို့ တွင်းကို ဝယ်ချင်တာတုံး”

“အော် ... ဝါးလုံး ထောက်ခုံသမားတွေက အကျမနာဘူးလေ။ သူတို့က ရာဘာပျော့တွေ၊ လေမှုတ်အိတ်တွေ ခင်းထားတဲ့ တွင်းထဲကို ကျတာကိုး။ တကယ်လို့ ခုန်ပျံထွက်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးနဲ့ ကြုံရင်လည်း အဲဒီတွင်းထဲ ကိုကျတော့ ကျုပ် အကျမနာဘူးပေါ့ဗျာ။ ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ”

ဆိုင်ရှင်လူငယ်၏ မျက်နှာက လျှို့ဝှက်တည်ကြည်သွား၏။ ငြိမ်သက်သော လေသံဖြင့် ...။

“တကယ်လို့ ခင်ဗျား အဲဒီတွင်းထဲကို မကျဘဲ လွဲသွားရင်ကော ...”

“အင်း ... အဲ ... ဒါကတော့ ဟို ...”

ထိုလူ ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ပွဲပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

စံပယ်အတွေး

တစ်နေ့ ကျောင်းကိုအသွား လမ်းမှာ အပင်ပေါ်တက်ပြီး မာလကာသီးတွေစားတုန်း ဆရာကြီးကို ပိုသတိထားမိလိုက်တာပဲ မေမေ ...

“အာ ... ဒီကောင် ဘယ်ပေါ်တက်နေတာလဲ ဆင်းစမ်း ...”

ကြိမ်လုံးကြီးနဲ့ သူက အောက်က အော်လို့ သားပြန်ဆင်းလာရတယ်။ သားကို သူက ငေါက်တယ်။

“သွား ... ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ် ဖြောင့်ဖြောင့်သွား၊ ဘာကိစ္စ သူများအပင်ကို သွားစူးနေတာလဲ”

“သား မာလကာသီး စားမလို့”

“ပြုတ်ကျရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒါဆို အောက်ကနေပဲ စူးတော့မယ်”

အဲ့ဒီလိုပြောပြီး တုတ်နဲ့ ရိုက်ပြီးတော့ဖြစ်ဖြစ်၊ ခဲနဲ့ ပေါက်ပြီးတော့ ဖြစ်ဖြစ် စူးမယ်လုပ်တော့လည်း သူက လက်မခံဘူး။

“မင်းမှာ အိမ်ကထည့်ပေးလိုက်တဲ့ မုန့်ဘူး ပါတယ်မဟုတ်လား။ သွား ... သွား ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ် ဖြောင့်ဖြောင့်သွား”

ခက်တော့တာပါပဲ။ သားလည်း ဘာမှ မပြောချင်တာနဲ့ လှည့်ထွက်ခဲ့တယ်။ အမှန်ဆို မာလကာပင်ကြီးကို သားတက်စူးစားလို့ ရသလို သူလည်း တက်စူးစားလို့ ရတာပဲ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း သားစူးလာတဲ့ မာလကာ သီးတွေထဲက သူ့ကို နည်းနည်းခွဲပေးလို့ရတာပဲ။ ခုတော့ နှစ်ယောက်လုံး ငတ်ကြရတယ်။

တကယ်ဆို သားက သူများအပင်ကို ခိုးစူးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အပင်ပိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးကကို `စူးစားလေ´လို့ ခွင့်ပြုထားပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် သားကလည်း မတီးဘဲ မမြည်ချင်ဘူးလေ။ ဆရာကြီးက မမေးတော့ သား လည်း ပြောမပြဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။

အဲ့ဒီနေ့က စပြီး သားလည်း ဆရာကြီးကို သတိထားပြီး စောင့်ကြည့်နေမိတော့တယ်။

သူက သားတို့ရဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဆိုပေမယ့် သားတို့တွေကို ပြန်ကြောက်နေပုံ ရတယ် မေမေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ဖို့ အတွက် ကြိမ်လုံးကြီးတစ်လုံးကို အမြဲ ကိုင်ထားတတ်တယ်။ လို အပ်ရင် အချက်ပေးဖို့အတွက် အသံထွက် ခေါင်းလောင်းကြီး တစ်လုံးကလည်း အနားမှာ အမြဲရှိပြန်ရော။

သူ့ဘဝက သနားဖို့ ကောင်းပါတယ် မေမေရယ်။

ကျောင်းကို လာရင် ဖေဖေက သားကို စက်ဘီးကလေးနင်းပြီး လိုက်ပို့ပေးတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဖာသာ နင်းလာရတယ်။ သားကို မေမေခေါင်းဖီးပေးသလိုမျိုးလည်း သူ့ကို ဘယ်သူကမှ လုပ်မပေးဘူး။ သူ့ခေါင်းကို သူ ဖာသာဖီးရတယ်။ သားတို့လို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဘောင်းဘီတိုလေး ဝတ်ပြီးကျောင်းလာလို့လည်း မရဘူး။ အမြဲတမ်း ပုဆိုးကြီး စည်းထားရတယ်။ သားတို့လို သနပ်ခါး ပါးကွက်ကျားလေးလူးပြီး ကျောင်းကို လာဖို့ဆိုတာကတော့ ဝေလာဝေးပေါ့။

သူက သားတို့လို မုန့်ဖိုးလေး ဘာလေး မရရှာဘူး။ ကျောင်းကနေ သူ့ကို တစ်လတစ်ခါ ထောက်ပံ့ကြေး ပေးထားရတယ်။ အဲဒီ ပိုက်ဆံကိုပဲ သူ့မျှာ တစ်လစာ ချွေတာ သုံးနေရတယ်။ ဆိုင်မှာပဲ ထမင်းကို လပေး စား တယ်တဲ့။ ခွံကျွေးမယ့်သူလည်း မရှိဘူး။ သူ့ဖာသာ ဇွန်းနဲ့ ခပ်စားရတယ်။

သူက ကဗျာတွေ ဘာတွေလည်း ရေးသတဲ့ မေမေရယ်။ သားတို့ဆို ဖတ်စာအုပ်ထဲက ကဗျာကို ရွတ်လိုက်တာပါပဲ။ သူ့လို အပင်ပန်းခံပြီး ရေးစပ်မနေပါဘူး။ ဘယ်နှယ် ... မဟုတ်တာကြီး။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ဆီကို သူ့ မိတ်ဆွေ ကဗျာဆရာဆိုတဲ့ လူကြီးတွေ လာလည်ကြတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး ငြင်းကြ ခုန်ကြနဲ့။ သားတို့လို ‘ဖိုက်’ စရာရှိရင် ကျောင်းဘေးလယ်ကွင်းပြင်ကို သွားပြီး အပြတ် ‘ဖိုက်’ လိုက်တာမျိုးလည်း မ ဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုမှန်း မပြောတတ်တော့ပါဘူး။

သားတို့ကို စာပြန်သင်ဖို့အတွက် သူ့အိမ်မှာ စာတွေ အများကြီးကျက်ရမှာပဲနော် မေမေ။ သားတို့တောင် ဒီလောက် ကျက်ရတာ သူ့ဆိုရင် နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူကျက်တဲ့စာကို ရသွားခဲ့ပြီးရင်လည်း သားတို့လို ပါးကို နမ်းပြီးဂုဏ်ပြုမယ့်သူ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး သူသင်ပေးလိုက်တဲ့ ကျောင်းသားလေးတွေက မူလတန်းအောင်ပြီး အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းတွေကို ရောက်ကုန်ပေမယ့် သူကတော့ အတန်းမတက်ရဘူး။ မူလတန်းမှာ ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ သူ့ ဒုက္ခကြီးပါတယ် မေမေရယ်။ ဘယ်လိုကြီးလည်း မသိဘူးနော်။

သူက အသည်းလည်း ကွဲခဲ့ဘူးတယ်လို့ ကြားရတယ်။ ကွဲနေတဲ့ အသည်းကြီးနဲ့ အသက်ရှင် လူလုပ်နေရတယ်တဲ့။ ဆင်းရဲတဲ့ ကျောင်းဆရာမို့လို့ သူ့ချစ်သူနဲ့ ကွဲခဲ့ရတယ်ဆိုပဲ။ သူ့ကြိမ်လုံးကြီးနဲ့ လိုက်ရိုက်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူက

ခွင့်ပြုခဲ့ပါတယ်တဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါကျ ရုံးခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး နံရံကို ရီရီဝေဝေ ငေးနေတတ်တယ်။

ဒါနဲ့များတောင် မေမေက ပြောသေးတယ်။

“သား ... ကျောင်းစာကို ကြိုးစားသင်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲ့ဒါမှ ပညာတွေ အများကြီးတတ်မှာပေါ့”

“ပညာတွေ အများကြီးတတ်တော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“သားတို့ ကျောင်းမှာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ပြန်လုပ်လို့ ရတာပေါ့”

သားက ကဗျာကရာ ခေါင်းခါငြင်းမိတယ်။

“ဟာ ... မလုပ်ချင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့”

“ဟာ ... ဟင့်အင်း ... မလုပ်ချင်ပါဘူး”

ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ မေမေ့ကို သားမပြောပြဘူး။ ဘယ်တော့မှ မပြောပြဘူး။

လူနှင့် ပုစ္ဆာအတွေး

သူတို့၏ ပန်းပဲဖိုကလေးက မအောင်မြင်ချေ။

“သံ ... သံကို ... ထု ... ထုပါကွာ၊ အား ... အားလေးထည့်ပြီး နာ ... နာ ... နာလေး”

“ဘယ် ... ဘယ်နားက စ ... စ ... ထု ... ထုရမှာလဲ ဆ... ဆရာ”

“အ ... အရင်းက စ ... စထု၊ အာ ... ကြာ ... ကြာနေပြီ၊ မီးကလည်း အေး ... အေးသွားပြီ။ အစကနေ ပြန် ... ပြန်လုပ်ရတော့မယ်”

ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်လုံးက စကား အလွန်ထစ်ကြလေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ အပေးအယူ နှောင့်နှေးမှုကြောင့်ပင် အလုပ်က မဖြစ်။ ပြီးဆုံးသည်အထိ မရောက်ပဲ အစမှ ပြန်ပြန်စနေရသည်။ ရွာသူရွာသားများကလည်း သူတို့၏ ပန်းပဲဖိုလေးဆီ ပစ္စည်းလာမအပ်ကြတော့။

သူတို့၏ စားဝတ်နေရေးက အလွန် ခက်ခဲလာလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူတို့နှစ်ယောက် ရွာပြင်ထွက်ပြီး တောစပ်မှာ တဲထိုး နေထိုင်ကြရ၏။ သစ်သီး သစ်ဥများကို ခူးယူ၍သော်လည်းကောင်း၊ တောကောင်ငယ်များကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီး၍ သော်လည်းကောင်း စားသောက် နေထိုင်ကြရသည်။ သူတို့၏ တန်ဖိုးမှာတော့ ပန်းပဲဖိုကလေးကို ဝါသနာအရ ဆောက်လုပ်ထားမြဲ ဖြစ်လေသည်။

“ငါ ... ငါတို့ ဓား ... ဓားတစ်လက်ကိုတော့ ဖြစ် ... ဖြစ်အောင် လုပ် ... လုပ်မယ်ကွာ”

“ကောင်း ... ကောင်းတာပေါ့ ဆ... ဆရာ”

ညအားလပ်ချိန်များမှာ သူတို့ဆရာတပည့် ဓားတစ်လက်ကို သွန်းလုပ်ကြ၏။ ထုံးစံအတိုင်း မပြီး။ အစမှ ပြန် ပြန်စနေရသည်နှင့်ပင် ကာလ အတော်ကြာသွားသည်။ တစ်နေ့မှာတော့...

“တ ... တပည့်ရေ တို့ ... တို့ရဲ့ဓားကြီး ပြီး ... ပြီးတော့မယ်ကွ”

“ဝမ်း ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆ... ဆရာရယ်”

သို့သော် ထိုဓားကို သူတို့ မမြင်လိုက်ရပါ။ တောတွင်း အဖျားရောဂါတစ်ခုကို ခံစားရပြီး ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်လုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သေဆုံးသွားကြသည်။ ပန်းပဲဖိုလေးထဲမှ အလှူညီးညီး လောင်မြိုက်သော မီးတောက်ထဲတွင်တော့ ဓားတစ်လက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ထိုတဲကလေးသို့ နဝမမြောက် သူရဲကောင်း ရောက်ရှိ လာလေသည်။

သူတို့ တိုင်းပြည်မှာ သူရဲကောင်း ကိုးယောက်ရှိသည့်အနက် သူသည် နဝမမြောက် သူရဲကောင်းဖြစ်သလို အတော်ဆုံး သူရဲကောင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ...

ထိုအရာတွေက ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ။ သူ့ရှေ့မှ သူရဲကောင်းရှစ်ယောက်လည်း ကျရှုံးခဲ့ပြီ။

ရန်သူတိုင်းပြည်မှ သူရဲကောင်းနှင့် စီးချင်းထိုးရာတွင် သူ့ရှေ့မှ ရှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်၊ တစ်ပွဲပြီး တစ်ပွဲ အရေးနိမ့် ကျဆုံးခဲ့ကြပြီ။ မနက်ဖြန်ခါဆိုလျှင် သူနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရတော့မည်။ သူသည်လည်း ကျဆုံးဦးမည်လော။ သူ ကျဆုံး သွားသည်က အရေးမဟုတ်ပါ။ သူကျဆုံးလျှင် အားလုံးကျဆုံးပြီး ရန်သူလက်သို့ တိုင်းပြည် ထိုးအပ်ရတော့မည်။

ရန်သူဘက်မှ သူရဲကောင်းသည် အားကောင်း သန်မာလွန်းသည်နှင့်အမျှ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်လည်း ရက်စက် ပြောင်မြောက်လွန်းအားကြီးသည်။ သူသည်လည်း ရင်ဆိုင်နိုင်မည် မဟုတ်။ ရှုံးလိမ့်မည်။ သို့သော် မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေ၊ ရင်ဆိုင်ရမည် ...။

အခမ်းအနားဖြင့် သွားရမည့်ပွဲ ဖြစ်သော်လည်း သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ လာခဲ့မည်ဟု အကြောင်းကြားကာ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပရာသို့ တောလမ်းမှ သူလာခဲ့သည်။ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားချင်၍လည်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် တောတွင်းမှ တဲအိမ်ကလေးတစ်လုံးဆီသို့ အရောက် ...

“ဟင် ... ပန်းပဲဖိုကလေးပါလား”

ပန်းပဲဖိုလေးထဲ ဝင်ကြည့်တော့ ...

“ဟင် ... ဓား တစ်လက်ပါလား”

ဓားကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်၏။ အလွန်ကောင်းသည့် ဓားတစ်လက်ဖြစ်ကြောင်းကို ကိုင်ကြည့်ရုံနှင့် သိသာသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ဓားသွားက လွှဲသွားပမာ အထစ်၊ အထစ်တွေ ဖြစ်နေခြင်းပင်။ တစ်စုံတစ်ရာဆွဲငင်မှုကို ကြုံကြိုက်ရသဖြင့် ထိုဓားကို သိုင်းလွယ်ကာ ရှေ့ခရီးသို့ ဆက်ခဲ့လေသည်။

တောအုပ်ကို လွန်တော့ သူ့အတော်မောနေပြီ။ ယာတဲတစ်တဲဆီ လျှောက်သွားပြီး ...။

“ရေ ... ရေ တစ်ခွက်လောက် တိုက် ... တိုက်ပါဗျာ။ ရေ ... ရေ ရေ ရေ သောက် ... ချင်လို့”

သူ့ကိုယ်သူ အံ့အားသင့် သွားရသည်။ အဘယ်ကြောင့် သူက စကားထစ် နေရပါသနည်း။ (ရဲရင့်တည်ကြည်သော ဥပဓိရုပ်နှင့် နုပျိုခန့်ညားသော) သူလို လုလင်တစ်ဦးက စကားထစ်သူ ဖြစ်နေသဖြင့် ယာတဲရှင်က အံ့သြ သည်နှင့်အမျှ ကရုဏာသက်သွားပုံရ၏။ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး...။

“ရ ... ရ ...ရပါတယ်။ တိုက် ... တိုက် တိုက်မှာပေါ့”

ဘဝမှာ တခါမှ စကား မထစ်ဖူးသော ယာတဲရှင်ကလည်း ကိုယ့်ဖာသာ ပြန်အံ့သြသွားလေသည်။ နဝေတိမ်တောင်နှင့် နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြုံးပြမိကြ၏ ။ အပြုံးများကပင် အ, ထစ်၊ အ, ထစ် ဖြစ်နေသလို ခံစားကြရလေသည်။ ‘အဟီး’ ဟု အပြန်အလှန် ရယ်မြဲရယ်ပြလိုက်ကြသော်လည်း ရယ်သံက ‘ထစ်’ နေသဖြင့် ...။

“အဟိ”

စီးချင်းပြိုင်ပွဲက စတင်ပေတော့မည်။ ကွင်း၏ လက်ဝဲ လက်ယာမှာလည်း သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် ပရိသတ်တွေအပြည့်။ ကွင်းလည်ခေါင်မှာကတော့ သူနှင့် ရန်သူ သူရဲကောင်းတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လျက်။ စီးချင်းပြိုင်ပွဲ ဟု ဆိုရသော်လည်း မြင်းမပါ။ လုံမပါ။ တစ်ယောက်ချင်း ဓားချင်းယှဉ်ရမည်သာ ဖြစ်၏။

သူက ရန်သူ သူရဲကောင်းကို ...။

“ကျုပ် ... ကျုပ် ဘက်က အ ... အဆင်သင့် ဖြစ်နေ ... နေပြီ ပြီ”

သူက ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေသောကြောင့် စကားကိုပင် ဖြောင့်အောင် မပြောနိုင်ဟု ရန်သူ သူရဲကောင်းကြီးက ထင်မှတ်သွားပုံရသည်။ အောင်နိုင်သူ တစ်ယောက်လို ပြုံးရင်း လေကြီးမိုးကြီးစကားကို အထက်စီးမှ ဆိုလာသည်။

“သိပ် ... သိပ် ကြောက် ... ကြောက် မနေပါနဲ့ ... ပါနဲ့ ... ကွ ... ဟ ဟ ဟ”

ရန်သူ သူရဲကောင်းကြီး၏ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပုံကို သူတွေ့ရလေသည်။ ခမျာ စကားထစ်ရှာလေသည်ကိုး။ အောင်မြင်ခံညားစွာ ရင့်ကျူးလိုက်တော့ ရယ်သံ ‘ ဟား ဟား ဟား ’ ကပင်လျှင် ထစ်နေသဖြင့် ‘ ဟ ဟ ဟ ’ ဖြစ်သွားသည်။ ဘာကြီးမှန်းလည်း မသိ။

ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားချိန်တော့ မရလိုက်ပါ။ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ စပြီးဖြစ်ကြောင်း တံခိုးခရာ မှုတ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ နဝမမြောက် သူရဲကောင်းနှင့် ရန်သူ သူရဲကောင်းတို့ ဓားလွတ်ကိုယ်စီဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်ကြလေပြီ။

နဝမမြောက်သူရဲကောင်း၏ ဓားကွက်က ထစ်အ ထစ်အကြီး ဖြစ်နေသဖြင့် ရန်သူ သူရဲကောင်းက မခိုးမခန့်ပြုံးပြီး သူ့ဓားကွက်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် မမျှော်လင့်ပဲ သူ့ဓားကွက်ကလည်း ထစ်အ၊ ထစ်အကြီး ဖြစ် နေသည်။ ထစ်အ ထစ်အချင်းအတူတူမှာ ရန်သူ သူရဲကောင်း၏ ဓားချက်က နဝမမြောက်သူရဲကောင်း၏ ဓားချက်ကို မယှဉ်နိုင်ပဲ...။

“အား”

“ဟေး ... နဝမမြောက် သူရဲကောင်းကွ”

အနိုင်အရှုံးက ပြတ်သားခဲ့လေပြီ။ သို့သော် ရန်သူ သူရဲကောင်းကြီးက သေဆုံးမှုမှူး အချိန်မှာပင်လျှင် သူ့ကို မကျေမနပ် ဆိုလာသည်။

“မင်း ... မင်း ငါ့ကို နိုင် နိုင်သွားတာ တစ် .. တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“မ .. မသိဘူးလေဗျာ။ ခင် ... ခင်ဗျားကလည်း သေ သေမှာ သေ .. သေတာ မဟုတ်ဘူး”

တိုင်းသူပြည်သား အားလုံး ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ ကြရလေပြီ။ သူကတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ အခစား ရောက်ရ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်က သံလျက်တော်ကို ဝှေ့ရမ်းကာ ...။

“မောင်... မောင်းမင်းကို သ ... သမီးတော်နဲ့ လက် ... လက်ဆက်ပေး ... ပေးမယ်”

စကားအဆုံးမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မျက်လုံးတို့ ပေကလပ် ပေကလပ် ဖြစ်သွား၏ မှူးကြီးမတ်ရာတွေလည်း နားလည်ရခက်သွားသည်။ ဒါမျိုးကို တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါ။ မင်းကြီး၏ သိက္ခာကို ဆယ်တင်နိုင်ရန်အတွက် အချင်းချင်း တံတောင်နှင့် တွက်ပြီး အလျင်အမြန် ပြန်လည် ရှိ သံတော်ဦး တင်ဆက်လိုက်သည်။

“သင့် ... သင့်မြတ်တော်မူ ... မူကြောင်းပါ အ ... ရှင် ... ဘု ... ဘုရား”

ဟ ...။ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ။ မှူးကြီးမတ်ရာတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိ၏။ ဘယ်လို ဆန်းစစ် ရမည်လည်း မသိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။ သူကတော့ မင်းသမီးထံ ရောက်ရချေပြီ။

တစ်ဝက်တစ်ပျက် အတ္ထုပ္ပတ္တိ

“မောင် ... မောင်တော်ကို ချစ် ... ချစ်မြတ်နိုးတော် မူ ... မူရဲ့လား န ... နမတော်”

ရွှေမင်းသမီးက ရှက်စနိုး အမူအရာကို နန်းမူနန်းရာကုန်နေဖြင့် သိမ်းအုပ်ကာ ဖြေသည်။

“ချစ် ... ချစ်မြတ်နိုး ... နိုးတော် မူ ... မူပါတယ် မောင် ... မောင်တော်”

ဇေယျဝတီဖြင့် မင်းသမီး၏ မျက်တောင်တို့ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် ဖြစ်သွားတာကို သူတွေ့ရ၏။ သူကမင်းသမီးကို တွေ့ဝေချိန် မပေးတော့ပါ။

“နား ... နားနေဆောင်မှာ သွား ... သွားပြီး နား ... နားနေကြရအောင် န ... နမတော်”

“ရှေ့ ... ရှေ့ကကြ ... ကြချီတော်မူ ... မူပါ ... မောင် ... မောင်တော် ...”

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် တကွ တိုင်းသူပြည်သား အားလုံးက သူတို့၏ မင်္ဂလာပွဲကို ကြည်ဖြူပျော်ရွှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကြပါ၏။ တချို့ကတော့ မချိုမချည် ပြုံးကြသည်။

သူတို့ ထိုသို့ပြုံးသည်က မလိုလား၍မဟုတ်ပါ။ ချစ်သူ လူငယ်စုံတွဲ အထစ် အထစ်ဖြစ်နေသဖြင့် သူတို့၏ မင်္ဂလာဦးညက ‘အ ... အဆင်ပြေ ... ပြေမှ ပြေ ... ပြေပျံ့မလား ... တစ် ... တစ်မျိုးကြီးပဲ’ ဟူသော အတွေး ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း သိ ... သိရလေသည်။

မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာ အင်မတန်မှ အနုအလှ ကြိုက်တဲ့ သူဌေးလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ အစကတော့ သဌေးသားပေါ့လေ ...။ မိဘနှစ်ပါး ဆုံးသွားတော့ ဆွေစဉ်နစ်နစ်ဆက်၊ မျိုးစဉ်နစ်နစ်ဆက် စားလို့မကုန်တဲ့ အမွေတွေကို ခံစားရင်း သူက သူဌေးဖြစ်သွားတာပေါ့ ...။

တစ်နေ့မှာ သူဟာ ပန်းကလေး တစ်ပွင့်ရဲ့ အလှကို ခံစားနေတယ်။ ကြည်ကြည်နူးနူးပေါ့။

နောက်တစ်နေ့မှာ အဲဒီပန်းကလေးကို သူမတွေ့တော့ဘူး။ အစေအပါးတွေကို မေးကြည့်တော့ ...

“ပန်းကလေးက ကြွေသွားပါပြီ အရှင် ...”

သူ အတော်စိတ်တိုသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် လှောင်ချိုင့်ထဲက ငှက်ကလေးရဲ့ တေးဆိုသံကို ကြားပြီး သူ စိတ်ပြောင်းသွားတယ်။ ငှက်ကလေးရဲ့ တေးသံကို အနီးကပ်သွား နားထောင်ပြီး သူကြည်နူးနေတယ်။ ရက် ဘယ်လောက်မှ မကြာလိုက်ပါဘူး။

“ဟာ ... ဟိုငှက်ကလေး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မရှိတော့ဘူး”

“သေသွားပါပြီ အရှင် ... ”

“ပန်းက ကြွေလိုက် ငှက်က သေလိုက်နဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒါ သဘာဝပါပဲ အရှင် ...”

သူဌေးလေး စိတ်တိုသွားတယ်။ အလှတရားကို ဘယ်လို ထိန်းထားရမလဲလို့ ဒေါပွပွနဲ့ သူ စဉ်းစားခန်း ဝင်နေမိတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ.....။

“အရှင် ... မှော်ဆရာကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ် အရှင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“သူက အလှတရားတွေကို ထိန်းထားပေးနိုင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ခေါ်လိုက် ... ”

မှော်ဆရာကြီး ရောက်လာပါတယ်။ ပုကွကွ ဝဇိုဇို မျက်နှာမှာ ကျောက်ပေါက်မာ တွေ့နဲ့။

“သူဌေးမင်းကို ကျွန်တော် လက်တွေ့ပြပါ့မယ်”

မှော်ဆရာကြီးက တုတ်ကလေးငွေ့ရမ်းပြီး ဖန်တီးလိုက်တော့ ကြွေသွားတဲ့ ပန်းကလေးနေရာမှာ နောက်ထပ် ပန်းကလေး ပွင့်လာပါတယ်။ သေသွားတဲ့ ငှက်ကလေးနေရာမှာ နောက်ထပ် ငှက်ကလေး ရောက်လာပါတယ်။

“အဲဒီ ပန်းကလေးဟာ ဘယ်တော့မှ မကြွေပါဘူး၊ အဲဒီ ငှက်ကလေးဟာလည်း ဘယ်တော့မှ မသေပါဘူး အရှင် ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့ဟာ အစစ်တွေ မဟုတ်ဘဲ အတုတွေဖြစ်နေလို့ပါ ...”

မှော်ဆရာကြီး ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ပန်းကလေးကလည်း မကြွေတော့ပါဘူး။ လေသွားတိုင်း ရနံ့ပေးတယ်။ ငှက်ကလေးကလည်း မသေတော့ပါဘူး။ လေတိုးတိုင်း တေးသံပေးတယ်။ ရက် လ အတော်ကြာ စောင့်ကြည့် ပြီးတဲ့နောက်မှာ သူဌေးလေးဟာ ဘဝင်ကျပြီး မှော်ဆရာကြီးကို ခေါ်ယူလိုက်တယ်။

“ကျုပ်ကိုလည်း အဲဒီလို တာရှည်ခံအောင် အတုဓာတ်တွေ သွင်းပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ အရှင် ...”

အဲဒီလိုနဲ့ သူဌေးလေးဟာလည်း ရေရှည်ခံရတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်သွားတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတဲ့အထိ မသေဘူးပေါ့လေ။ သူ့အခြေအရံတွေသာ သေသွားတယ်။ သူကတော့ လူငယ်လေး အတိုင်းပဲ။ ဒီအဖြစ် ကို တစ်ပါးသူတွေ မသိစေဖို့ အတွက် တစ်မြို့ရွာက တစ်မြို့ရွာကို ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်တယ်။ သူ့အသက် နှစ်(၂၀၀) လောက်ရှိနေတဲ့တိုင် သူကတော့ နှစ်ဆယ်ကျော် လူငယ်လေးအတိုင်းပဲ။ တခြား အခြေအရံအသစ် အသစ် တွေ့နဲ့ပေါ့ ...။

အပျော် အပါးကိုလည်း အရမ်းလိုက်စားတယ်။ တစ်နေ့တော့ သူဟာသူ ရောက်နေတဲ့မြို့မှာပဲ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ တစ်ခုကို လုပ်တယ်။ (အဲဒီအချိန်မှာ သူနေတဲ့

အိမ်ဂေဟာကြီးဟာ ‘အတု’တွေနဲ့ချည်း ဖန်တီးထားတာပေါ့။ ဥယျာဉ်အတု တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ရယ်။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကို လာတဲ့သူတွေကတော့ အစစ်တွေပါ။)

သူတို့တွေက ကခုန်ကြတယ်။ ပျော်ကြပါးကြတယ်။ ကပွဲကို သူဌေးလေးက ဦးဆောင်တယ်။ အဲဒီမှာ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ကကြခုန်ကြရင်းမှာပဲ ...

“ဗျစ်...”

သူဌေးလေးဟာ မစင်ပုံတစ်ပုံကို နင်းမိတယ်။ အနံ့အသက်တွေက မကောင်းဘူး။ အိအီးနင်းထားတဲ့ ခြေထောက်နဲ့ ဆိုတော့ ကရပြုရတာလည်း မကောင်းဘူး။ တခြားလူတွေကလည်း သူနဲ့ တွဲမကတော့ဘူး။ သူ့အပါးက ရှောင်သွားကြတယ်။ တချို့ဆို နှာခေါင်းကို လက်ကလေးနဲ့ အုပ်လို့ ...။

သူဌေးလေး အရမ်းရှက်သွားတယ်။ သူများတွေကို အပြစ်တင်လို့လည်းမရဘူး။ အဲဒီ အနံ့အသက်ကို သူတောင် မခံနိုင်ဘူးလေ။ အဲဒါနဲ့ပဲ အတွင်းခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး အိအီးတွေကို ဆေးချတယ်။ ဆေးချလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ အခေါ် ‘အုအုအတီး’ ကိုး။ ရေရည်ခံတဲ့ ‘အိအီးအတု’ ဖြစ်နေတယ်လေ။ ဘယ်လိုမှ ခွာချလို့ မရဘူး။

“မှော်ဆရာကြီး ဒါတွေကို ဘယ်လို ပြန်လုပ်ရမလဲ”

“သွားပြီး ပြန်ကမ္ဘာ ကပါ ... ကျွန်တော် စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်”

သူဌေးလေးဟာ ကပွဲခန်းမထဲကို ပြန်ပြေးဝင်ပြီးကတယ်။ ဘယ်သူကမှ လာတဲ့ မကဘဲနဲ့လည်း အရူးလို တစ်ယောက်တည်း ကတယ်။ နံလည်း နံတယ်။ ကရင်းနဲ့ပဲ

သူနင်းထားတဲ့ ‘အုအုအတီး’ တွေဟာ ‘အစ်အိအစီး(အိအီးအစစ်)’ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီတော့လည်း နံတာပါပဲ။ သဘာဝရနံ့လေးသင်းလို့ ...။

မခံနိုင်တော့တဲ့ ရွှေပွဲလာ ဧည့်ပရိသတ်တွေဟာ သူ့ကို အဝေးကပဲ လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက် သွားကြပါတော့တယ်။ နောက်ဆုံး သူဌေးလေးဟာ က, လက်စတန်းလန်း ခြေထောက် တစ်ဖက်ကို မြှောက်ရင်း ကျန်ခဲ့တယ်။ ဒေါသတကြီးနဲ့ ခြေထောက်ကို ဆောင့်ချဖို့ ကြိုးစားလိုက်စဉ်မှာပဲ မှော်ဆရာကြီးရဲ့ သတိပေးသံ ထွက်လာတယ်။

“သူဌေးမင်း အဲဒီခြေထောက်ကို မချလိုက်ပါနဲ့။ နို့မို့ဆိုရင် သဌေးမင်းဆီက အတုဓာတ်တွေ ပြယ်သွားပြီး မူလဓာတ်တွေ ပြန်ဝင်လာပါလိမ့်မယ်။ အစ်အိအစီး ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပြီးတဲ့နောက်မှာ သူဌေးမင်းဆီကိုလည်း ‘လစ်သားအစု’ ဓာတ်တွေ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ သူဌေးမင်း ဟာ ချက်ချင်းပဲ အိုမင်းသေဆုံးသွားပါလိမ့်မယ် ...”

“ဒါ ... ဒါဖြင့် ... ကျုပ်က ဒီအတိုင်း ခြေတစ်ဖက်ထောက်ပြီး တန်း ... တန်းလန်းကြီး နေ ... နေရမှာလား”

“ဒါကတော့ သူဌေးမင်း သဘောအတိုင်းပါပဲ။ အတုအဖြစ်ကို ကိုးရိုကားယား အသက်ရှင် နေသွားမလား၊ အစစ်အဖြစ်နဲ့ပဲ ရိုးရိုးအေးအေးသေဆုံးလိုက်မလား သူဌေးမင်း စဉ်းစားပေါ့...”

“တို့လို့ တန်းလန်းပုံစံကြီးနဲ့ စဉ်းစားရင် တို့လို့တန်းလန်း စိတ်ကူးတွေပဲ ထွက်လာမှာပေါ့ဗျာ...”

“အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ အမှန်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း တို့လို့တန်းလန်း မှော်ဆရာပါပဲ ...”

စကားအဆုံးမှာ မှော်ဆရာကြီး ပျောက်သွားပါတယ်။ ဘယ်ဆီ ထွက်သွားမှန်း မသိပေမယ့် လမ်းတစ်ဝက်မှာတော့ တစ်နေရာရာ ဝင်နားရဦးမှာပဲ။ သူကလည်း တို့လို့ တန်းလန်း မှော်ဆရာမို့လား။ အီအီးနင်းထားတဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သူဌေးမင်း ခမျာမှာလည်း မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြုံရခက်နေဆဲ...။

မိတ်ဆွေ ...

ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေထဲမှာ အလုပ်တစ်ခုကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင်မလုပ်ဘဲ တို့လို့တန်းလန်းဖြစ်နေသူကို တွေ့ရင် အပြစ်မယူပါနှင့်။ သူ့ခမျာ အပေါင်းအသင်းမှားလို့ အုအူအတီးတွေ နင်းထား မိလို့ ... လို့ သဘောထားပေးလိုက်ပါ။

လူနှင့် အဆိပ်ခိုးမျှင်

“တက်ရီဒန်အမ်ဘူ ဆိုတဲ့ ငါးတစ်မျိုးရှိတယ်ဗျ ...”

“အင်း.... ဆိုစမ်းပါဦး ...”

“သူတစ်ပါးကို တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း မရှိဘူး၊ သူတစ်ပါးက သူ့ကို အလွယ်တကူ မျိုနိုင်တယ် ...”

“ဟ ... ဘယ်သက်သာမလဲဗျ ...”

“မဟုတ်သေးဘူးဗျ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူက အမျိုခံပြီးရင် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို ကြီးထွားအောင် လုပ်ပစ်နိုင်တယ်၊ ဖောင်းကားပစ်လိုက်တာပေါ့ ... သူ့ကို မျိုတဲ့ သတ္တဝါကို လည်ချောင်းနင်းနေစေတယ်၊ နောက်ဆုံး သူ့ကို ပြန်ထွေးပစ်လိုက်ရရော ...”

“ဪ ... ဪ ... သူနည်းစနစ်ကလည်း တစ်မျိုးပဲကိုး ...”

“ဒါပေါ့ဗျာ ... ဘဝ ရှင်သန်ရေးအတွက် သူနည်း သူဟန်နဲ့တော့ ရုန်းကန် ရပ်တည်ကြရတာပဲပေါ့၊ တိရစ္ဆာန်လောကထက် ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးတဲ့ လူလောကမှာလည်း နည်းစနစ်တွေ အမျိုးမျိုး သုံးရတာပဲပေါ့၊ လူမှန်ရင် အဆိပ် အတောက်နည်းနည်းတော့ ရှိရမှာပေါ့ ...”

“အေးပေါ့ဗျာ ... ဒါမှလည်း ဘဝကို အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်မှာပေါ့ ...”

သပ်ရပ်တောက်ပြောင်သော အအေးခန်း စားသောက်ဆိုင်ကြီး တစ်ခုအတွင်းမှာ ဖြစ်၏။ လူကြီးလူကောင်း နှစ်ယောက် စကား ထိုင်ပြောနေကြသည်။ ဝတ်ကောင်း စားလှများ ဆင်ယင်ပြီး စကားကောင်း စကားလှများ ပြောနေကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဤစကားများကို သူတို့ခမျာ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ပြောရခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ့ဟန်းဖုန်းက အသံမြည်လာလိုက်၊ ကိုယ့်ဟန်းဖုန်းက အသံမြည်လာလိုက်နှင့် စကားက မကြာခဏ အရှိန် ပျက် ပျက်သွားသည်။

နံဘေးစားပွဲမှ လူငယ် တစ်ဦးကတော့ သူတို့၏စကားများကို မသိမသာ နားစွင့်နေပါသည်။ ထိုလူများကိုလည်း အထင်ကြီးပုံ ရပါသည်။ ထိုလူများ၏ စကားတစ်ခွန်းက သူ့ရင်ထဲသို့ ငြိဝင်ရောက်ရှိသွား၏။

“လူမှန်ရင် အဆိပ်အတောက် နည်းနည်းတော့ ရှိရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း အဆိပ်အတောက် ရှိအောင် ကြိုးစားမယ်”

သန္နိဌာန် ချကာ ထိုဆိုင်ထဲမှာ ထွက်လာခဲ့၏။ သို့သော် အဆိပ်အတောက် ရှိအောင် မည်သို့ လုပ်ရမည်မှန်း မသိချေ။ နဂိုလီယံလား၊ ဘာလား ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို အဆိပ်ကို နည်းနည်းချင်း စားကြည့် ရမည်လား။ အဲဒါကလည်း မဟုတ်ချေ။

အဆိပ် ‘ပြီး’ သွားလိမ့်မည်။ အဆိပ်အတောက် ရှိမည် မဟုတ်။ အဆိပ် အတောက်ရှိသော မှီတို့၊ တွဲဖက် မစားကောင်းသော အစားအစာတို့ကို စားပြီး အဆိပ် ‘စု’ ရလျှင် ကောင်းမည်လော။ သိပ်မလုပ် ရဲပြန်။

နောက်ဆုံးမှာ စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချ ဆုံးဖြတ်၏။ ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံးနှင့် ရိက္ခာ အသင့်အတင့် ယူကာ တောနက် အတွင်းသို့ သူခရီးနှင်လာ ခဲ့တော့သည်။ တောနက်တစ်နေရာမှာ။

“ရှု”

သူ့ကို ပါးပျဉ်းထောင်ထားသော မြွေဆိုးကြီးတစ်ကောင်နှင့် သူ ရင်ဆိုင် ရပါတော့သည်။ ပြုတစ်ပြုတစ် မြင်နေရသော မြွေဆိုးကြီး၏ လျှာမှာ အသည်းယားဖွယ်ရာ။ သူ ကျာကရာ တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ရန်မပြုပါနဲ့။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားဆီမှာ တပည့်ခံမလို့ပါ”

“ဘာကွ၊ မင်း ဘာပြောတယ်”

“တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော် အဆိပ်အတောက် ရှိချင်လို့ပါ”

“မင်းပြောတာကို ငါ နားမလည်ဘူး”

“ဒီလိုပါ၊ လူမှန်ရင် အဆိပ်အတောက် နည်းနည်းတော့ ရှိသင့်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဟိုလေ ...”

လိပ်ပတ်လည်အောင် သူရှင်းပြရ၏။ သူ့စကား အသွားအလာကို ခေတ်မီသော မော်ဒန်မြွေကြီးက နားလည်ပါသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းကို ငါ့တပည့်အဖြစ် လက်ခံပို့မယ်”

ထိုသို့ဖြင့် ထိုမြွေကြီးထံမှ သူ သုံးနှစ်သုံးမိုး တပည့်ခံခဲ့ရပါသည်။ အဓိက က မော်ဒန်မြွေကြီးလိုပဲ သူ့မှာ အဆိပ်အတောက်ရှိရေး။ ဖြစ်ချင်တော့ သူ ဆရာတင်သည့် မြွေကြီးကလည်း အင်မတန် အစွမ်းထက်သည့် မြွေ ကြီးဖြစ်နေသည်။ သားကောင်ကို ဖမ်းဆီးဝါးမျိုသည့်နေရာတွင် စံထားအပ်သူ ဖြစ်လေသည်။ သူ အလွန်အင်မတန် အထင်ကြီးမိ၏။

ထိုမြွေကြီးကို ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုစုကာ သုံးနှစ်သုံးမိုး တပည့်ခံခဲ့ပါ၏ ။ မြွေတွေ ဘယ်လို ရူးရူးပေါက်မှန်း မသိသော်လည်း ထိုမြွေကြီးကို သူ ရူးရူးပါ တည်ပေးရ၏ ။ အတော်တော့ ဒုက္ခရောက်ရလေသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဆရာထံမှ ထွက်ခွာရမည့်အချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ဆရာဖြစ်သူ မြွေကြီးက သံဝေဂရသံနှင့် ပြောလာသည်။

“ကဲ ... ငါ့တပည့် မင်းလည်း ပညာစုံပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တောကောင် ငယ်တွေကို ကျွန်တော် လျှာပြုတ်ပြုတ်လုပ်ပြီး ဖမ်းတတ်ပါပြီ”

“လူလောကထဲကို ပြန်ဝင်ပါတော့ ဆရာခွင့်ပြုပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

လူလောကထဲသို့၊ လူအသိုင်း အဝိုင်းထဲသို့ သူ ပြန်ရောက်လာပါတော့သည်။

မြို့ပြ၏ အလင်းရောင်ကပင်လျှင် ဆည်းဆာဆန်နေသည်။ မှိန်ပျူပျူ။ အစီအစဉ် ကြေငြာသူ မိန်းကလေး၏ အင်္ဂလိပ်စကား အဆုံးမှာ ပရိသတ်အပေါင်းက ခန်းမ

အလယ်မှာ စုရုံးပြီး တဝန်းဝန်း ကခုန်ကြတော့သည်။ နိုက်ကလပ်တခုသို့ သူရောက် နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူလည်း အများနည်းတူ ဝင်ရောက် ကခုန်ချင်လေသည်။ သို့သော် သူကခုန်သည်က မြွေလိမ်မြွေကောက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

သူ အလွန်ပဲ ဖြစ်သည်။ လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် ဆိုးဆိုး ရွားရွား ဝင်တိုက်မိ၏။

“ဟာ ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုလဲဗျ။ မကတတ်ဘူးလား ”

“အေး ... မကတတ်တော့ မင်းဘာလုပ်ချင်လို့လဲ။ မင်းရော ကတတ်လို့လား၊ ရမ်းသမ်းခုန်နေပြီးတော့”

ထိုကောင်လေး၏ အပေါင်း အသင်းများ ဝိုင်းအုံလာ၏ ။ သူမကြောက်ရွံ့ပါ။ လျှာကို ပြုတ်ပြုတ်တစ် လုပ်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် စောင့်နေလိုက်သည်။ အကုန်လုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ သူ လျှာပြုတ်တစ်ပြုတ်တစ် လုပ် သည်ကိုပင် အဆန်းတကြယ်လုပ်ပြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ သူက အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပါ။ ထိုလူငယ်ကို ပြေး ကိုက်လိုက်သည်။

“ဟေ့လူ ဟေ့လူ အား ... လုပ် ... လုပ်ကြပါဦး”

ကပွဲက ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားသော်လည်း ရန်ပွဲမှာ သူနိုင်လိုက်ပါသည်။ သူ ကျေနပ်လေသည်။ သူ့မှာ အဆိပ်အတောက် ရှိပြီဟု သူဖာသာ ထင်မိလေသည်။

နောက်ပိုင်းမှာ ရန်ပွဲများစွာ သူ ဖြစ်ပွား လေသည်။ လမ်းမပေါ်မှာ၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ၊ မီနီမတ်ထဲမှာ စသည်ဖြင့် သူ၏ လျှာပြုတ်တစ်ပြုတ်တစ် တိုက်ကွက်ကို မည်သူမျှ မခံနိုင်ချေ။ အားလုံးက မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ဝိုင်းကြည့် ရင်း အပိုက်မိကာ

တာရာမင်းဝေ ... ရွှေအတောင်ပံမှာ

အက်ရာတွေပြန်ကောင်းလာတဲ့တစ်နေ့

mmcybermedia. com

အရေးနိမ့်သွားကြ၏။ သူ့ဘဝက အောင်မြင်ပါသည်။ သို့သော် ... သူ မနိုင်သည်က
ခွေးကို ဖြစ်၏။ ။

ဘယ်သူ မွေးစားသော ခွေးလည်းမသိ။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ သူ့ကို လိုက်
ကိုက်လေသည်။

“ဟဲ့ခွေး ... ဟဲ့ခွေး”

ထိုခွေး၏ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ရန် လျှာကို ပြုတ်ပြုတ်တစ်လုပ်ရင်း
တိုက်ကွက်ကို သူပြင်ပါသည်။ ထို့နောက်မှာမှ သတိရ၏။ ခွေးကို သူက ပြေးကိုက်၍
မကောင်းချေ။ ထိုအချိန်မှာပဲ ခွေးက သူ့ကို လိုက်ကိုက် တော့၏။ သဘာဝ
ခုခံမှုသီအိုရီအရ သူပြေးရပါတော့သည်။ ဘေးမှ ဝိုင်းကြည့်နေသူ အားလုံးက
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြလေသည်။

“ဟေး...”

ခွေးကိုပင် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး အားပေးလိုက်ကြသေးသည်။ သူ့အတွက်
အရှက်လည်းရသောကိစ္စ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါသည်။

အကယ်၍သာ...

ဘာ အဆိပ်အတောက်မှ မရှိဘဲ လူတွေကို လျှာထုတ်ပြနေသူနှင့် တိုးလျှင် သူ့ကို
ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါ။ သူသည် စိတ်ဝိညာဉ်အင်အား လျော့နည်းနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဘဝမှာ

ဘာမှ အဆင်မပြေပဲ လုပ်မိလုပ်ရာ လျှောက် လုပ်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းနိုး
ရာရာလေးတွေကို ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်ရင်းကပဲ အကြိမ်ကြိမ် မှားယွင်းနေသူ ဖြစ်ပါသည်။
သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါ။

ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ပြောရလျှင် ထိုလူအမည်မှာ ‘တာရာမင်းဝေ’ ဖြစ်ပါသည်။

တာရာမင်းဝေ

စာဖတ်ပရိတ်သတ်များအား အစဉ်လေးစားလျက်

MCM PDF

www.mmcybermedia.com

January - 2011